

DANSKE: FOLKEMISER MED: CAMILE MELODIER

MUSIK
EN: LACT
TIL: RET
TE: VED
THOMAS
LAUB

TEKST
EN: VED
AXEL
OLRIK:
FOLKE
UDGAVE

GULDENDALSKE: BOGHANDELS
FORLAG: F. HEGEL & SØN

1899

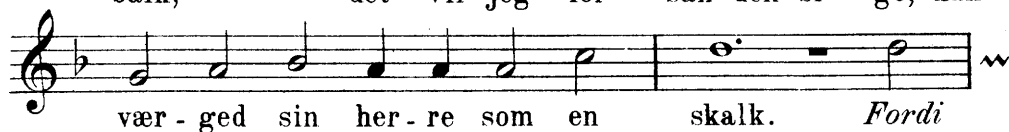
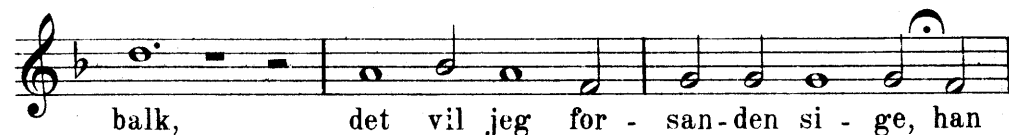
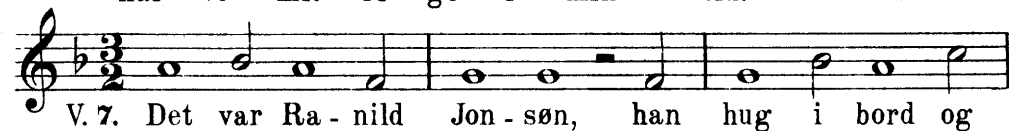
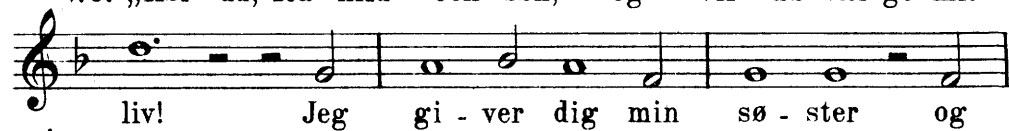
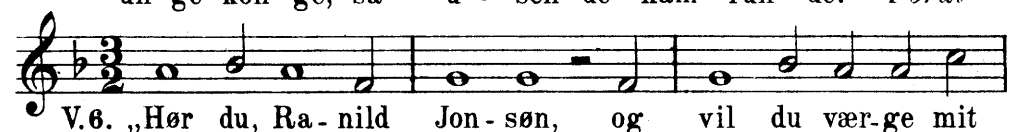
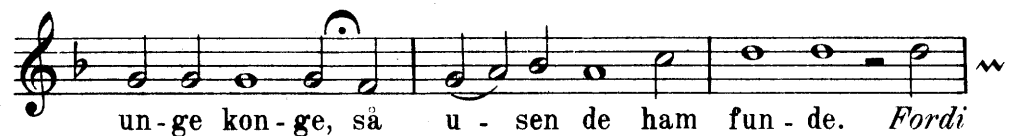
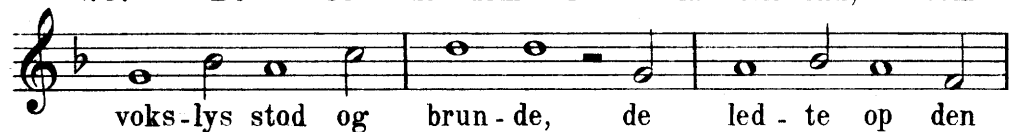
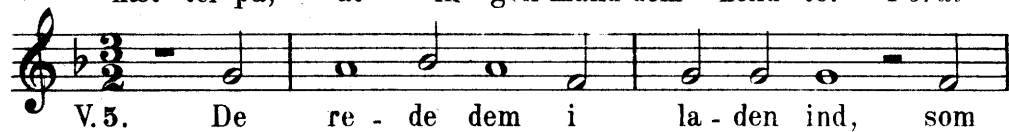
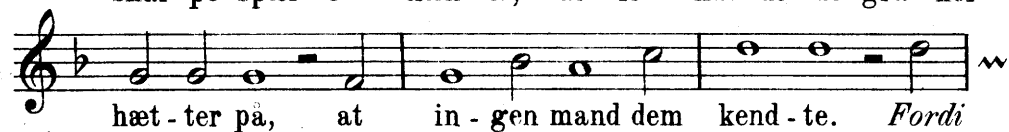
1163115

1. Kongemordet i Finderup.

V.1. Der er så man-ge i Dan-mark, som
 al-le vil her-rer væ-re, de re-de dem til
 Ri-be og lo-de dem klæ-der
 skæ-re. For-di stan-der lan-det i vå-de.

V.2. Så lod de dem klæ-der skæ-re og
 al-le i grå-mun-ke li-ge, så re-de de dem
 op ad land, de-res ret-te her-re at svi-ge. *Fordi*

V.3. De vog-te ham tidt, de vog-te ham of-te, de
 vog-te ham al-le ti-de, de
 vog-te ham og den li-den stund, han
 skul-de til Fin-de-rup ri-de. *Fordi*

V. 8. De stak han-nem ind ad hær - de og
 ud ad ven - stre si - de: „Nu har vi den
 gær-ning gjort, al Danmark bær for kvi - de.“ *Fordi*

V. 9. Det var li - den små-dreng, han lod ik - ke læn - ge
 li - de, han strøg sa - del af gan-ger grå, han
 lagd' en på ørs hint hvi - de. *Fordi*

V. 10. Han strøg sa - del af gan-ger grå, han
 lagd'en på ørs hint hvi - de, end red han til
 Skan-der-borg, før so - len gik til hvi - le. *Fordi*

V. 11. Dron - nin - gen sid - der i høj - e - loft, og
 ser hun ud så vi - de:
 „Nu ser jeg den li - den små - dreng, så
 ha - ste - lig mon han ri - de. *Fordi*

V. 12. Han ri - der nu sin her - res hest, jeg
 ræd-des for sorg og kvi - de; rå - de Gud-fa - der i
 him-me-rig, hvor min kæ - re her-re mon li - de." *Fordi*

V. 13. „E - ders her - re han er sla-gen i - hjæl, og
 Gud hans sjæl vel nå - de! Kon-gen lig-ger i Fin-de-rup
 vej - en, og alt lan-det stan-der i vå - de. *Fordi*

V. 14. Vog - ter I vel e - ders ri - ge, og
 vog - ter I vel e - ders bo,
 vog - ter I vel e - ders un - ge søn, al
 Dan-mark skal sty - re og rå - de." *Fordi*

V. 15. „Det skal du ha - ve for ti - den - de, end -
 dog de er ik - ke go - de, fø - de og klæ - der i
 kongens gård, i - me - den vi le - ve bå - de." *Fordi*

2. Ulver og Vænelil.

V.1. Ul - ver han gil - te stolt Væ - ne - lil:

Men lin-den gror „Vil I bli - ve al - ler - kær'sten min?

Se fo - len fø - rer li - get o - ver he - de.

V.2. Jeg skal fø - re e - der til den ø, *Men lin-den gror*

som I skal le - ve og al - drig dø. Se fo - len fø - rer

V.3. Der gror ik - ke an - det græs end løg, *Men lin-den gror*

der syn - ger ik - ke an - dre småfugl'end gøg. Se fo - len

V.4. Der er væl - de - kil - der, der springer af vin, *Men lin-den gror*

tror på min ta - le, al - ler - kær'ste min!“ Se fo - len

V.5. „Hvor kom - mer jeg af går - de med dig *Men lin den gror*

for al - le de vog - te - re, der hol - der på mig?“ Se

V.6. „Stolt Væ-ne-lil, sam-mel dit guld i skrin *Men lin-den gror*
 me-den jeg sad - ler gan-ger min.“ *Se fo-len fø-rer*

V.7. De red dem i - gen - nem sko - ve, *Men lin-den gror*
 de-res guld sken ov'r sa - del-bo - ve. *Se fo-len fø-rer*

V.8. Der de kom i grøn-nen lund, *Men lin-den gror*
 der ly-ster hannem Ul-ver at hvil' en stund. *Se fo-len*

V.9. Stolt Væ-ne-lil ne - der på jor-den sad, *Men lin-den gror*
 Ul-ver han ka - ste så dyb en grav. *Se fo-len fø-rer*

V.10. Hør I det, Ul-ver, hvad jeg si-ger jer, *Men lin-den gror*
 hvor-til da skal den grav, I gør? *Se fo-len fø-rer*

V.11. Til e - ders hund er den for lang, *Men lin-den gror*
 til e - ders hest er den for trang.“ *Se fo-len fø-rer*

V.12., Se dig his-set, hvor den stad hun står, Men lin-den gror
de blo-dig' strømme, der fra hen-de går. Se fo-len

V.13. Ot-te jom-fru'r dem har jeg gilt, Men lin-den gror
jeg har dem al-le ved li-vet skilt. Se fo-len fø-rer

V.14. Nu skal du væ-re den ni-en-de, Men lin-den gror
du skal sva-re al-le mi-ne syn-der." Se fo-len

V.15. Alt sad stolt Væ-ne-lil og tænkt' ved sig:
Men lin-den gror mon ik-ke mi-ne ru-
ner kan hjæl-pe mig? Se fo-len fø-rer li-get

V.16., Nu har I gilt mig i ot-te år,
Men lin-den gror al-drig bad I mig lø-
ske jert fav-re hår." Se fo-len fø-rer li-get

V. 17. Han lag-de hans ho-ved u-di hen-des skød, *Men linden gror*
han sov-ved en søvn, den var ham ik-ke sød. *Se fo-len*

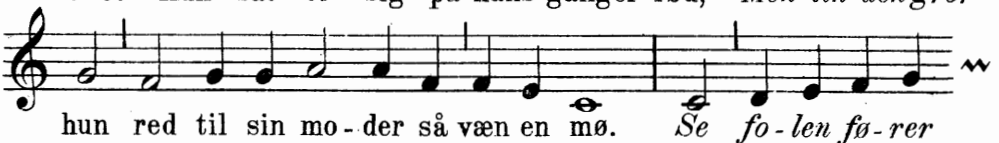
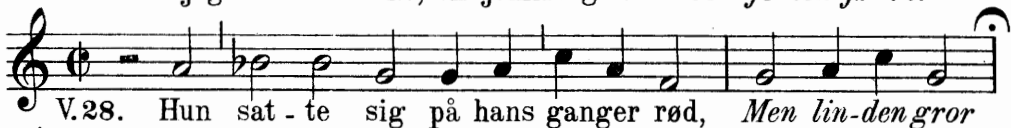
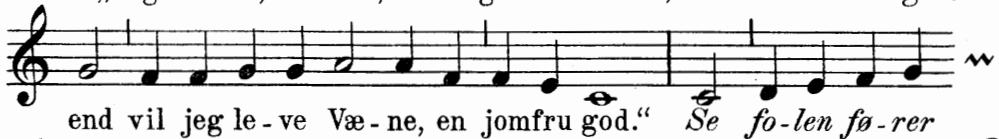
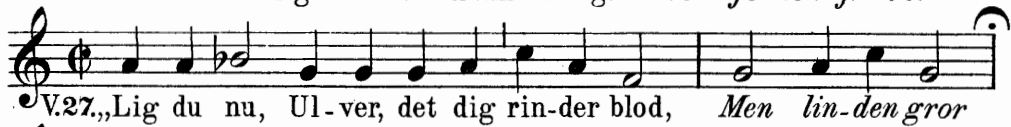
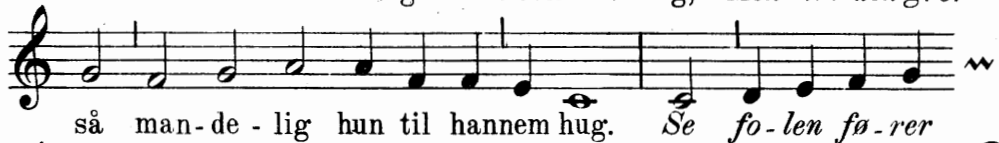
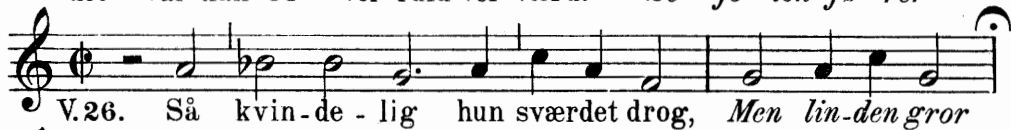
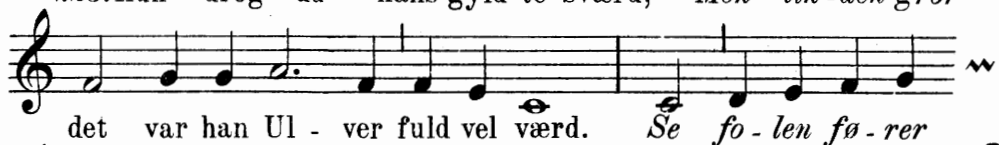
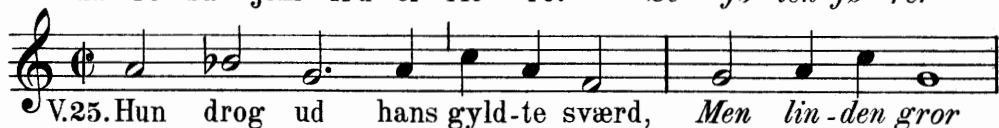
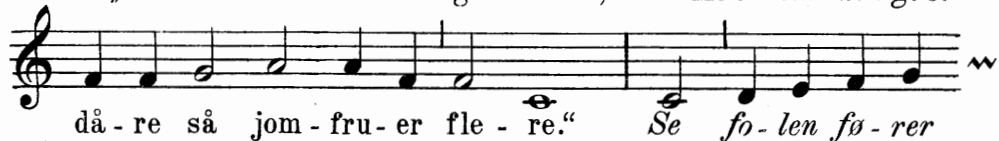
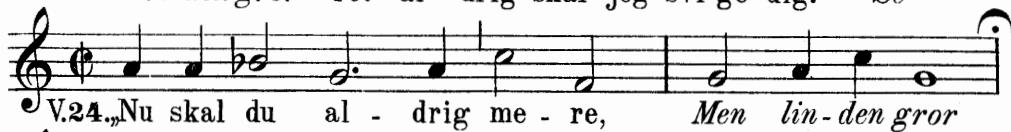
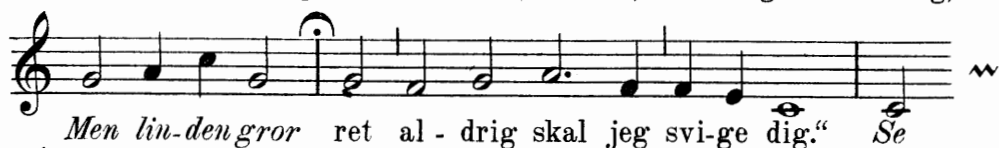
V. 18. Hun tog af hans hals det rød' guldbånd, *Men linden gror*
dermed bandt hun Ul-vers hvi-de hånd. *Se fo-len fø-rer*

V. 19. Så løst' hun hest af fje-der, *Men lin-den gror*
hun spændt' den om Ul-vers fød-der. *Se fo-len fø-rer*

V. 20. „Du våg nu op, Ul-ver, og tal med mig, *Men linden gror*
i søv-ne vil jeg ik-ke svi-ge dig. *Se fo-len*

V. 21. Ot-te jom-fru'r har du der gilt, *Men lin-den gror*
du har dem al-le ved li-vet skilt. *Se fo-len fø-rer*

V. 22. Nu skal du selv væ-re den ni-en-de, *Men linden gror*
sva-re må du al-le de-res syn-der.“ *Se fo-len fø-rer*

3. Jomfruen i hindeham.

V.1. Mo - der lær - te hun søn - nen sin: *I*
 sko - ve „Du sky - de ej den li - den
 hind, som gul - det bær un - der bo - ve.

V.2. Du sky - de hjort og du sky - de rå, *I*
 sko - ve den li - den hind den la - de du ga, som

V.3. Hr. Pe - der gan - ger i ro - sens-lund, *I*
 sko - ve der spil - ler en hind alt for hans hund. Som

V.4. Den li - den hind den spil - ler for hans fod, *I*
 sko - ve han glem - te, at han den gan - ger lod. Som

V.5. Han spænd - te bu - en alt for sit knæ, *I*
 sko - ve så skød han den hind alt til et træ. Som

V.6. Hr. Pe - der drog af si - ne hand - sker små, *I*
ske - ve sel - ver vil - de han hin - den flå. *Som*

V.7. Han flå - ed i hen - des nak - ke, *I*
ske - ve han fandt sin sø - sters lok - ker. *Som*

V.8. Han flå - ed i hen - des brin - ge, *I*
ske - ve han fandt sin sø - sters guld - rin - ge. *Som*

V.9. Han flå - ed i hen - des si - de, *I*
ske - ve han fandt hen - des hæn - der hvi - de. *Som*

V.10. Hr. Pe - der ka - ste sin kniv mod jord: *I*
ske - ve „Nu har jeg san - det min mo - ders ord.“ *Hun*

V.11. Der fal - der rim alt ud med å, *I*
ske - ve sæl er den svend, god lyk - ke han få. *Hun*

V.12. Tra - nen fly - ver så højt i sky, *I* *ske - ve*
sæl er den svend, u - lyk - ke kan fly. *Hun* gul - det

4. Jomfruen i ormeham.

V.1. Der stod så hø-visk en jom-fru for
 her-re Jen-nus seng, hun bød hannem guld og
 ga-ve og der-til sølv-fa-de
 fem. Den ro-se vil-de han lo-ve.

V.2. „Jeg gi-ver e-der de sølv-fa-de fem, de
 lig-ger u-di min gem-me, den tid min bro-der
 skif-te med mig, han vid-ste slet in-tet af den-nem. Den

V.3. Jeg gi-ver e-der de fo-ler tolv, de
 lø-ber for nor-den den skov, var jeg en svend, som
 I nu er, en jom-fru vil-de jeg tro-lov! Den

V. 4. Jeg gi - ver e - der de snæk - ker tolv, de
 står i sal - ten fjord, var jeg en svend, som
 I nu er, jeg gav en jom - fru min tro.“ *Den*

V. 5. Det lid - de fast ad mid - je - nat, og
 ha - nen slog på bjæl - ke: „Så mænd ved, her - re.
 Jen - nus, det er skøt tid at — hjæl - pe.“ *Den*

V. 6. Det lid - de fast ad mid - je - nat, og
 ha - nen slog sin vin - ge, så blev hun til så
 li - den en orm, i græs - set mon - ne hun sprin - ge. *Den*

V. 7. Op da våg - ned hr. Jen - nus, han
 ta - ler til sven - de to: „Læg - ger I nu den
 gyld - te sa - del på min gan - ger grå!“ *Den*

V.8. Læg-ger I nu den gyld - te sa - del
 på grå - gan - ger min!
 Jeg vil ri - de u - di ro - sens - lund så
 år - le en mor - gen - stund." *Den*

V.9. Det var her - re Jen - nus, han
 ri - der ad grøn - nen led,
 der så han den li - de - le orm, i
 græs - set som hun — skred. — *Den*

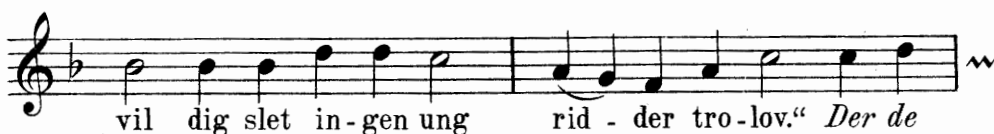
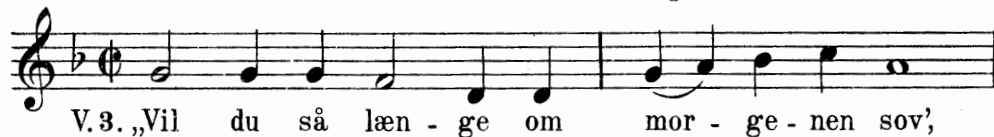
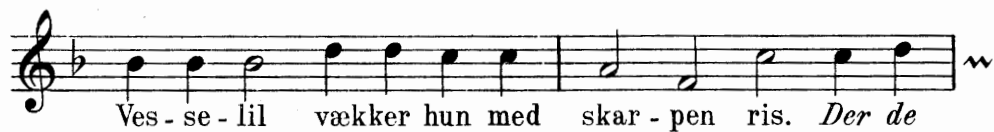
V.10. Det var her - re Jen - nus, han
 ri - der ad vej - en fram,
 der så han den li - de - le orm, i
 græs - set som hun — sprang. — *Den*

V.11. Det var her - re Jen - nus, han
 buk - ker o - ver sa - del - bu - e, så
 min - ded han den li - de - le orm, hun
 blev så hø - visk en jom - fru - e. *Den*

V.12. „I ha - ver tak, hr. Jen - nus,
 alt for e - ders møg - le æ - re; i -
 hvad for bøn I be - der mig, den
 vi - der jeg e - der så gær - ne.“ *Den*

V.13. „Jeg tak - ker e - der stal - ten jom - fru, for
 e - ders bud så go - de: da
 vil jeg e - der til min kæ - re - ste ha - ve, om
 I vil en rid - der tro - lo - ve.“ *Den*

5. Stalt Vesselil.

V.4. „Ja, jeg har så godt af min
mor - gen - drøm, O - ver de val - ske mi - le, som
an - dre jom-fru'r af der' sil - ke - søm. Der de

V.5. Mig tyk - te, jeg var så li - del en and,
O - ver de val - ske mi - le,
jeg flød ind for Ven - del - kon - gens land. Der de

V.6. Mig tyk - te, mi - ne vin - ger var
bre - de, O - ver de val - ske mi - le, de
skjul - te bå - de mark og he - de. Der de

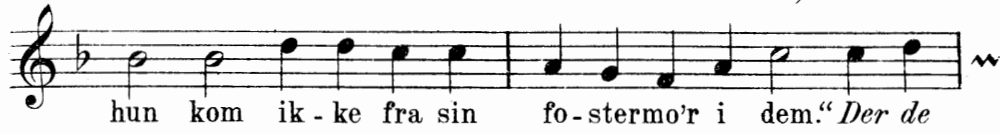
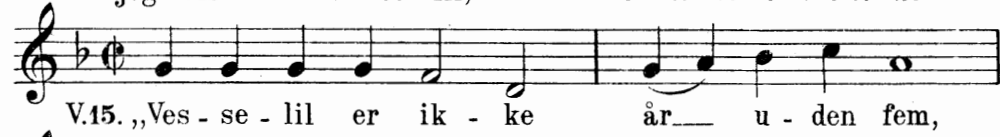
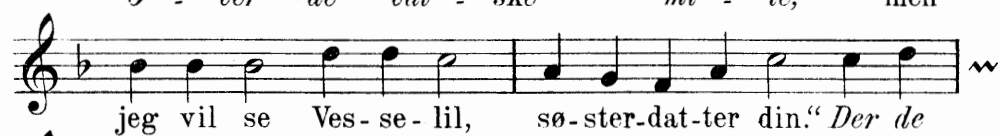
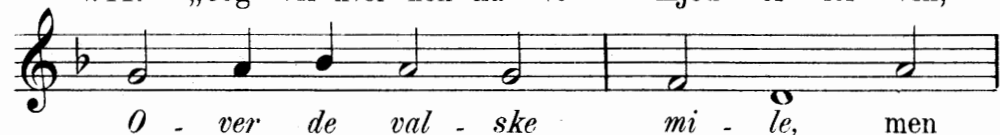
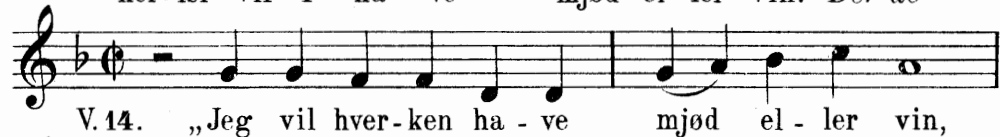
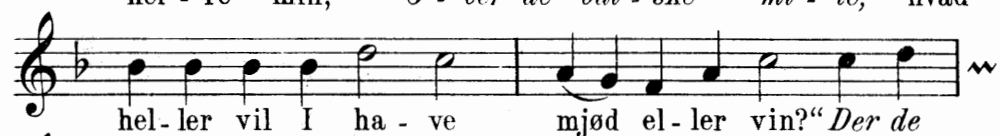
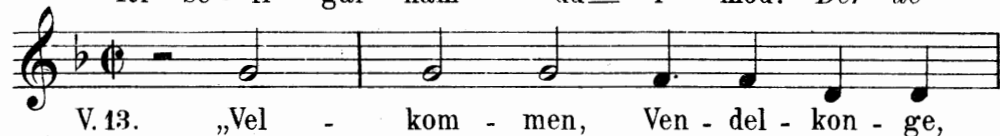
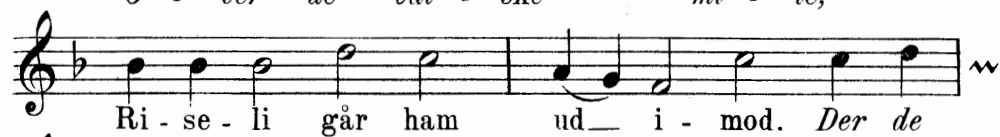
V.7. Jeg sat - te mig på lin - de - rod,
O - ver de val - ske mi - le,
gre - ne - ne bug - ned mig ne - der for fod.“ Der de

V.8. „Hør du det, kær søster-datter min,
O - ver de val - ske mi - le, du
giv mig mor - gen - drøm - men din! Der de

V.9. Vil du gi - ve mig din mor - gen - drøm,
O - ver de val - ske mi - le, da
gi - ver jeg dig min lan - ge som - mer - søm.“ Der de

V.10. „Be - hold du selv din som - mer - søm,
O - ver de val - ske mi - le, langt
kæ - re - re har jeg min mor - gen - drøm.“ Der de

V.11. Næp - pe de ord vel ta - let vår,
O - ver de val - ske mi - le,
Ven - del - kon - gen kom ri - den - de i gård. Der de

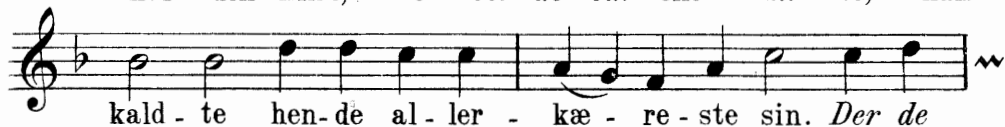
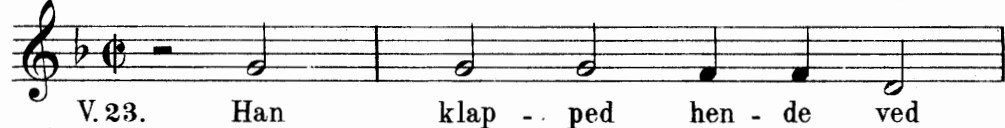
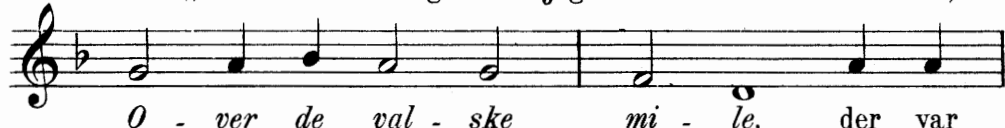
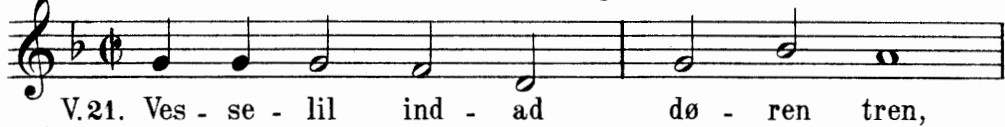
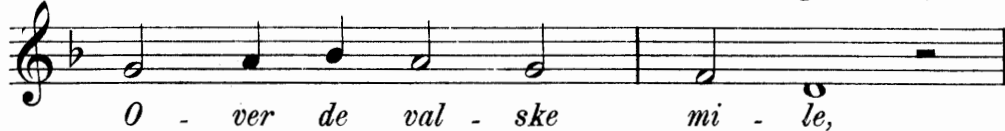
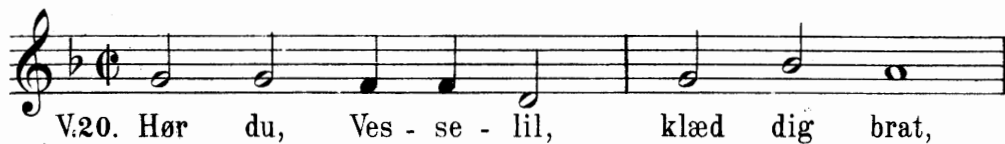

V.16. „Jeg var til-freds, hun var ik-ke u-den tre,
 O - ver de val - ske mi - le, i
 af-ten vil jeg hen-de med øj - ne se.“ Der de

V.17. „Mi - ne an - dre mør de syr med guld,
 O - ver de val - ske mi - le, men
 hun bli-ver al - drig af søv - nen fuld. Der de

V.18. De fulg - te den her - re i
 stu - en ind, O - ver de val - ske mi - le,
 selv gik hun for sø-ster-dat-ter sin. Der de

V.19. Hun slog hen - de ved ø - re, hun
 drog i hår: O - ver de val - ske mi - le,
 „Skam få du, Ves-se-lil, for lyk - ke du får. Der de

V.24., Nu vil jeg ste - de mit min - de der - til,
 O - ver de val - ske mi - le, du
 so - ver så læn - ge, alt - som du vil." Der de
 Ven - der træ - de til de bor - ge.

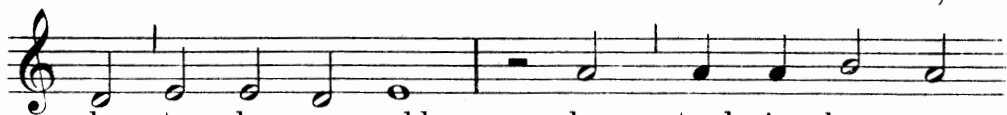
V.25. De slog o - ver Ves - se - lil
 sil - ke små, O - ver de val - ske mi - le, så
 løf - ted de hen - de på gan - ger grå. Der de
 Ven - der træ - de til de bor - ge.

V.26. De sat - te guld - kro - ne o - ver
 ud - sla - get hår, O - ver de val - ske mi - le, så
 red hun med den/ her - re af gård. Der de
 Ven - der træ - de til de bor - ge.

6. Åge og Else.

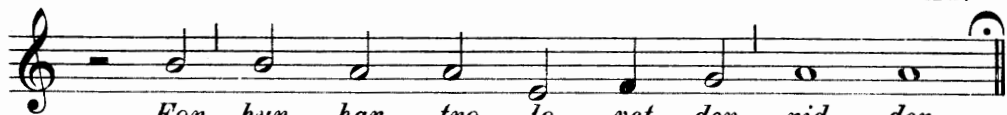
V.1. Der sid - der tre mør i bu - re,

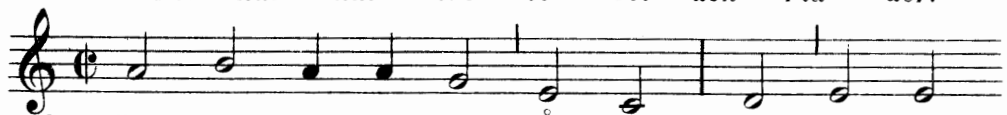
de to slyn-ger guld; den tred - je hun græ -

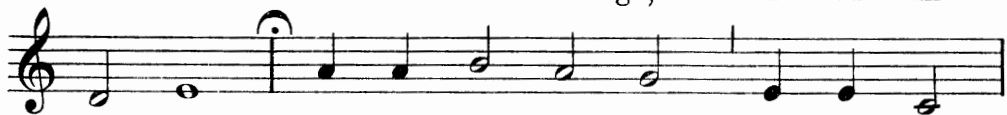
der sin fæ - ste-mand un - der sor - ten muld.

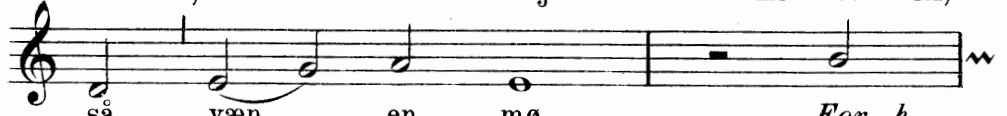
For hun har tro - lo - vet den rid - der.

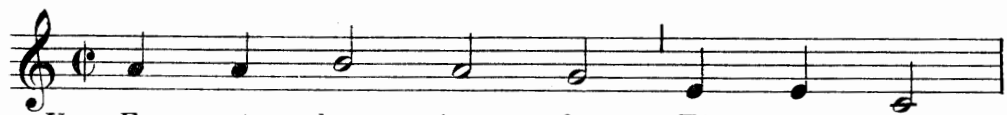
V.2. Det var rid - der hr. Å - ge, han red un -

der ø, fæ - ste han jom - fru El - se - lil,

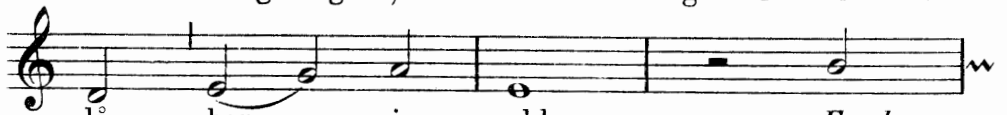
så væn en mø. *For h.*

V.3. Fæ - ste han jom - fru El - se - lil

med me - get guld, må - neds - dag der - ef - ter

lå han i muld. *F. h.*

V. 4. Så så - re græd jom - fru El - se - lil,
 si - ne hæn - der slog, det hør - te
 rid - der hr. Å - ge un - der sor - ten jord. *F. h.*

V. 5. Op stod rid - der hr. Å - ge, ta - ger ki - sten
 paa bag, så lak - ked han til sin fæ - ste - møs bur
 med me - gen u - mag. *F. h.*

V. 6. Han klap - ped på dø - ren med ki - ste,
 han hav - de ej skind: „Du stat op, stal - ten El - se - lil,
 luk din fæ - ste - mand ind.“ *F. h.*

V. 7. Det mæl - te li - den El - se - lil
 med tå - re på kind: „Kan I Je - su
 navn næv - ne, da kom - mer I ind.“ *F. h.*

V. 8. „Du stat op, li - den El - se - lil,
luk op din dør, jeg kan Je - su
navn næv - ne, som jeg kun - de før.“ *F. h.*

V. 9. Op stod stal - ten El - se - lil
med tå - re på kind, så luk - ker
hun den dø - de mand i bu - ret ind. *F. h.*

V. 10. Så tog hun en guld - kam, hun kæm - te
hans hår, for hver en lok, hun red - te,
da fæl - der hun tår. *F. h.*

V. 11. „Hør I, rid - der hr. Å - ge al - ler - kæ -
rest min: hvor - dan er der un - der sor - ten jord
i gra - ven din?“ *F. h.*

V. 12. „For hver en gang du græ - der,
 din hu gø - res mod, da står min
 ki - ste for - in - den fuld af lev - ret blod. *F. h.*

V. 13. For hver en gang du kvæ - der, din hu
 er glad, da er min grav for - in - den hængt
 med ro - - sens - blad. *F. h.*

V. 14. Nu ga - ler ha - nen sor - te i mør - ken vrå,
 nu luk - kes op al - le de por - te,
 og bort jeg må.“ *F. h.*

V. 15. Op stod rid - der hr. Å - ge, tog ki - sten
 på bag, så lak - ked han til kir - ke - gård
 med me - gen u - mag. *F. h.*

V. 16. Det gjor - de stal - ten El - se - lil,

hen - des hu var mod: så fulg - te
hun sin fæ - ste - mand gen - nem mør - ken skov. *F. h.*

V. 17. Da hun kom i - gen - nem sko - ven
på kir - ke - gård, da fal - med
rid - der hr. Å - ge sit favr - gu - le hår. *F. h.*

V. 18. „Du se dig op til him - me - len
til stjer - ner små, så ser du
dig så gla - de - lig, hvor nat - ten går.“ *F. h.*

V. 19. Så hun op til him - me - len til stjer - ner små,
i jor - den slap den dø - de mand,
hun ej ham så. *F. h.*

V. 20. Hjem gik jom - fru El - se - lil så sor - rig - fuld,
må - neds - dag der - ef - ter lå hun i muld. *F. h.*

7. Havfruens spådom.

V. 1. Kon - gen han la - der en hav - fru gri - be, *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je, *og*
 den la - der han i tår - net kni - be. *For*
 hun ha - ver frem - met hen - des vil - je.

V. 2. Dron - ning kal - der på sven - de to: *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je, „I
 be - der den hav - fru ind for mig gå.“ *F. h.*

V. 3. Ind kom den hav - fru, stæ - des for bord: *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je, „Hvad vil I mig,
 dron - ning, hvi sendt' I mig ord?“ *F. h.*

V. 4. Dron - ning hun klap - per på hyn - de
 blå: *Den* hav - fru dan - ser på til - je,

„Vil du, hav - fru, her hvi - le på?“ *F. h.*

V. 5. „Hvi vil du så for - rå - de mit liv? *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je,
 der lig - ger un - der de hvas - se kniv.“ *F. h.*

V. 6. „Vedst du det, så vedst du mer! *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je, du
 si - ge mig af skæb - ne fler!“ *F. h.*

V. 7. „Du est med de søn - ner tre, *Den*
 hav - fru dan - ser på til - je, dit
 un - ge liv la - der du for de.“ *F. h.*

V. 8. *Den* e - ne skal kon - ning i Dan-mark
 væ - re, *Den* hav - fru dan - ser på til - je, den
 an - den skal kro - nen af rø - de guld bæ - re. *F. h.*

V. 9. Den tred - je skal bli - ve så vis en
 mand, Den hav - fru dan - ser på til - je, dit
 un - ge liv la - der du for ham: *F. h.*

V. 10. Hun klæd - te den hav - fru i skar - la - gen
 rød, Den hav - fru dan - ser på til - je, hun
 fulgt' hend' til strand med al - le hen - des mør. *F. h.*

V. 11. Den hav - fru sat' sig på bøl - ge
 blå, Den hav - fru dan - ser på til - je,
 dron - ning hun fæld - te så mo - dig tår. *F. h.*

V. 12. „Du tørst ik - ke græ - de for mig: Den
 hav - fru dan - ser på til - je,
 him - me - rigs dør står å - ben for dig: *For*
 hun ha - ver frem - met hen - des vil - je.

8. Elverskud.

V. 1. Hr. O - luf ri - der om ot - te, men
 ly - sen dag ham tot - te. I - men dan - sen den
 går så let gen - nem lun - den.

V. 2. Hr. O - luf ri - der ad bjær - ge, der
 gik en dans med dvær - ge. I - men d.

V. 3. Der tråd en jom - fru af den dans, hun
 lag - de sin arm om hr. O - lufs hals. I - men d.

V. 4. „Hør I, hr. O - luf hin bli - de, hvort
 ly - ster jer nu at ri - de?“ I - men d.

V. 5. „Jeg vil ri - de mig un - der ø, og
 ta - le med min fæ - ste - mø.“ I - men d.

V. 6. Den jom - fru ræk - ker hånd fra sig: „Først
skal I, hr. O - luf, dan - se hos mig. *I - men d.*

V. 7. Hr. O - luf, vil I lo - ve mig, så
ri - ge ga - ve gi - ver jeg dig. *I - men d.*

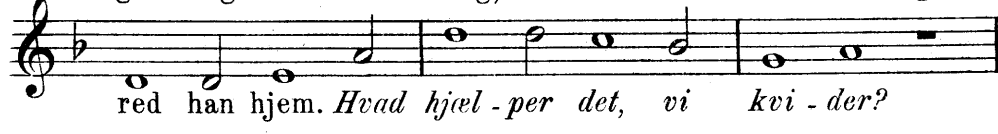
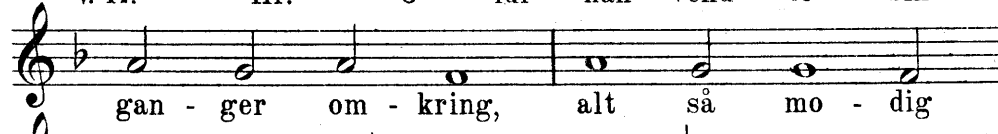
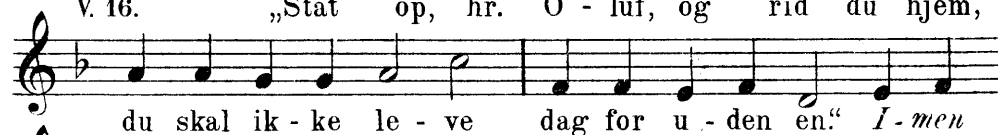
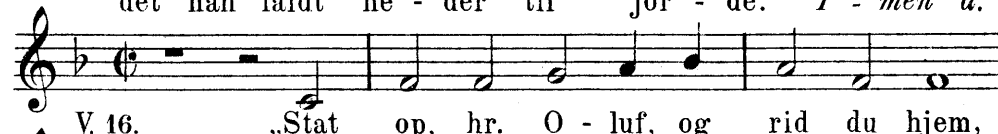
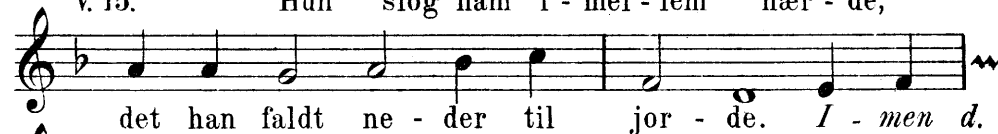
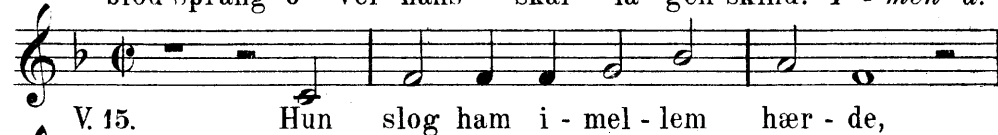
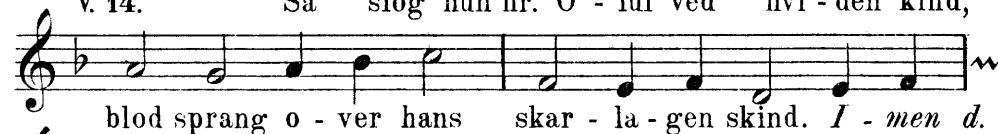
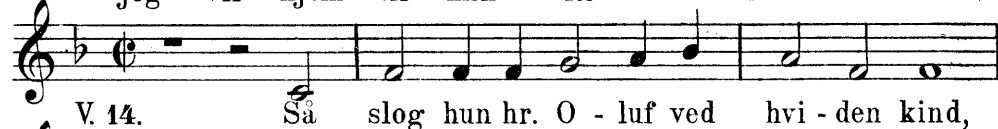
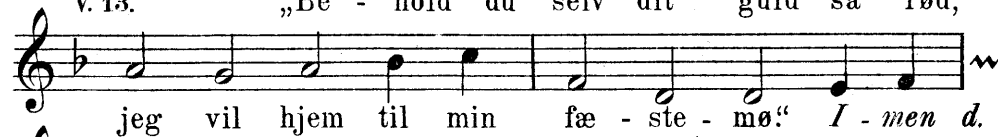
V. 8. Jeg vil gi - ve jer en gan - ger grå, han
går en ti - me til Rom og frå. *I - men d.*

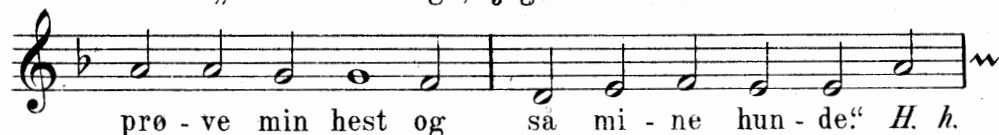
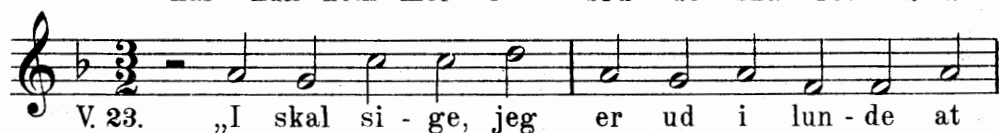
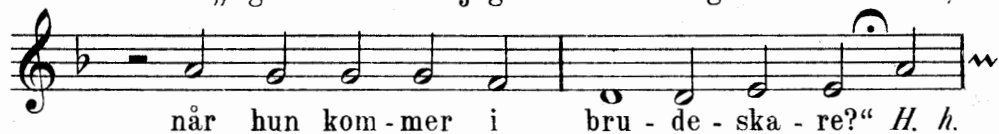
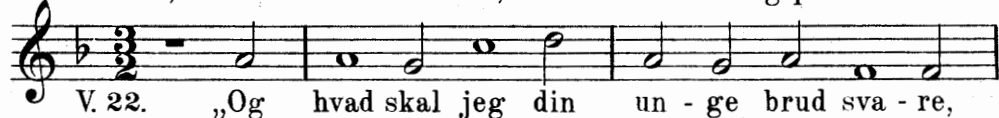
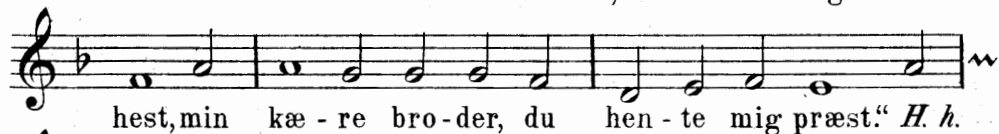
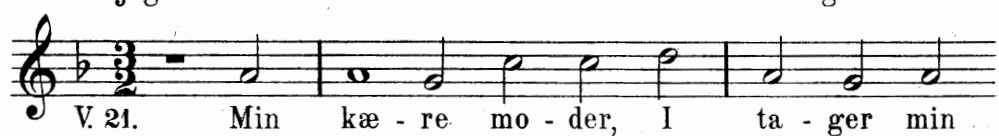
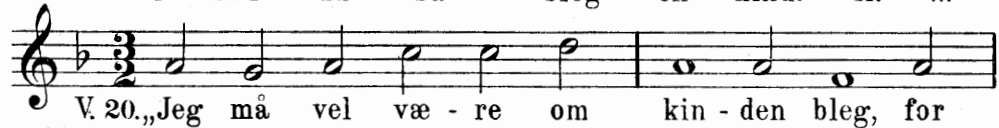
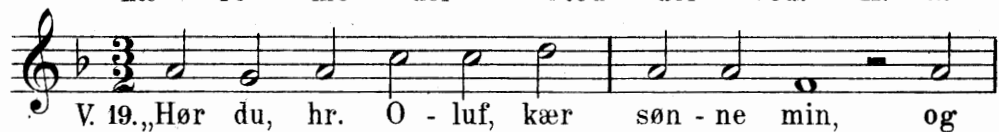
V. 9. Jeg gi - ver jer en bryn - je ny,
I tør al - drig fra no - gen mand fly. *I - men d.*

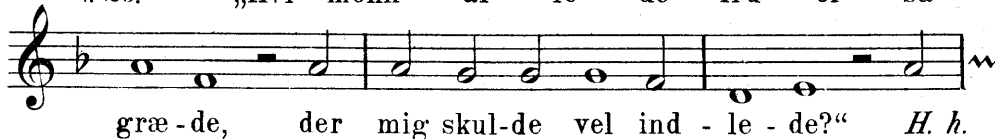
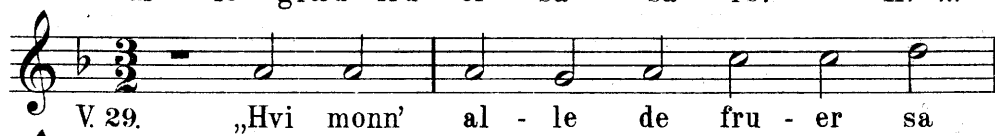
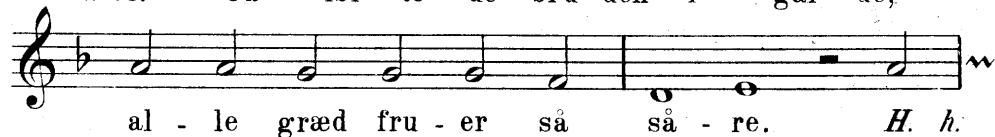
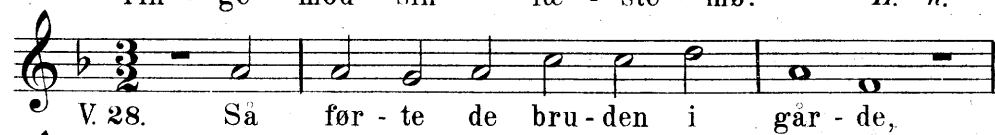
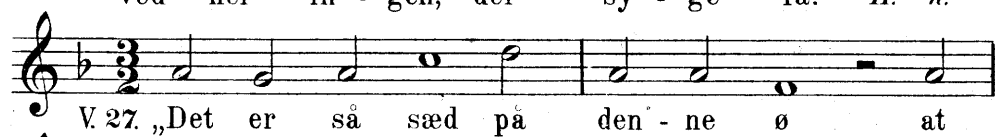
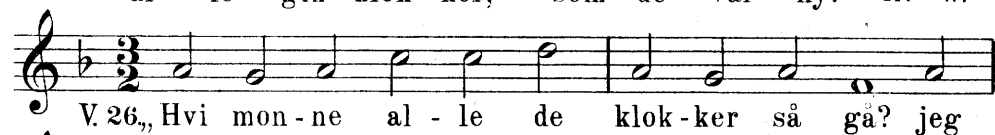
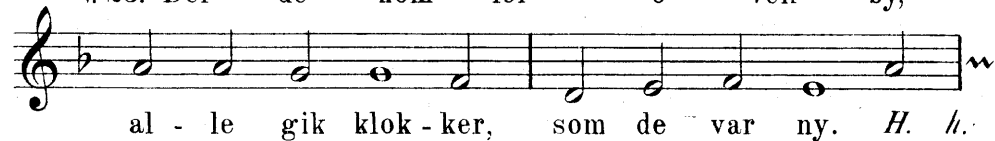
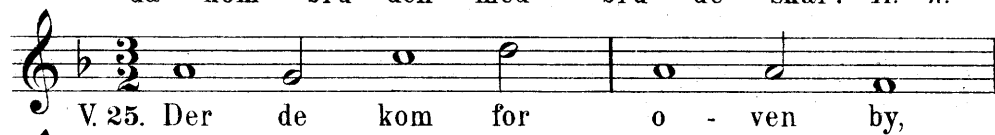
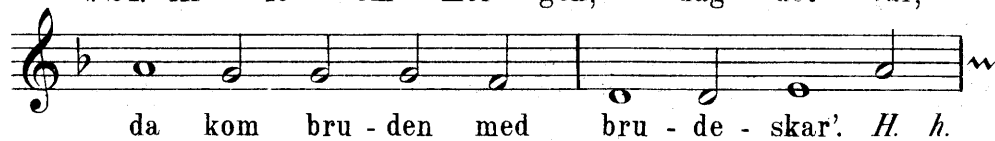
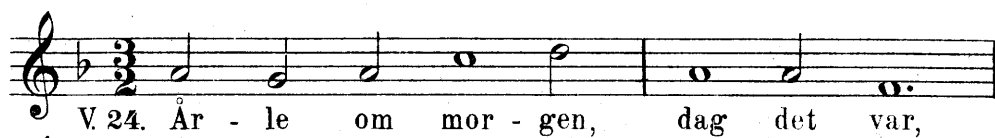
V. 10. Jeg gi - ver jer så godt et sværd, der kom
al - drig sligt i her - re - færd. *I - men d.*

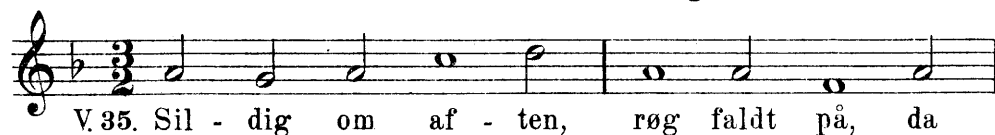
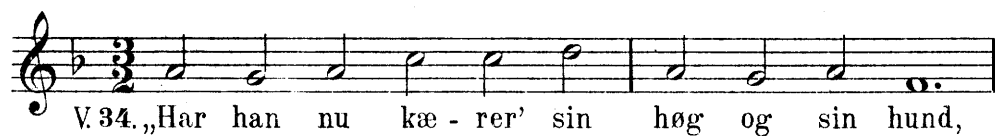
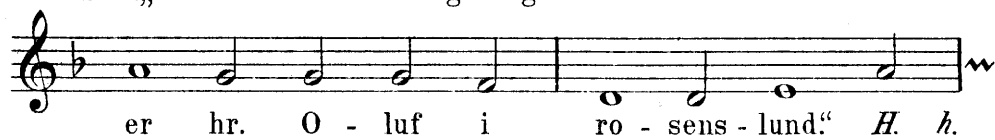
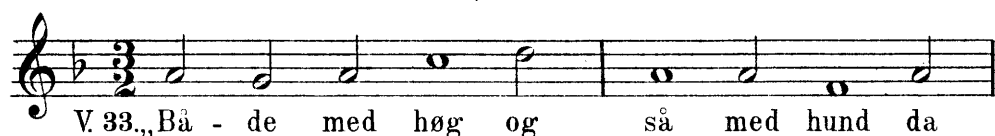
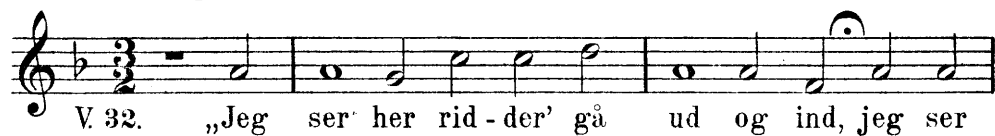
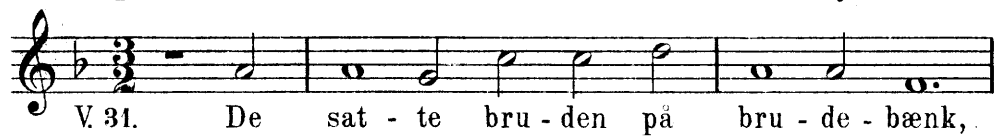
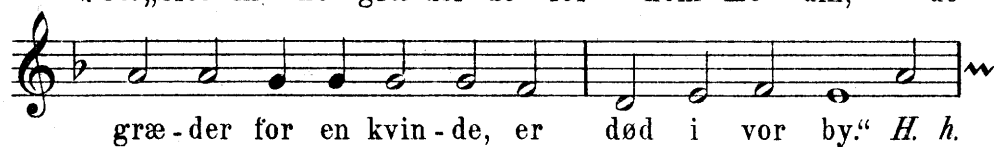
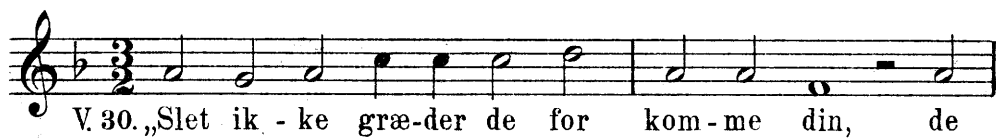
V. 11. Og slig er al - le mi - ne bæn - ke, som
guld var lagt i læn - ke. *I - men d.*

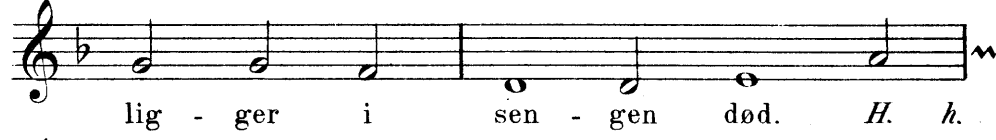
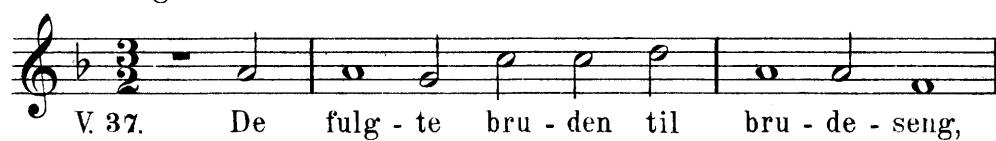
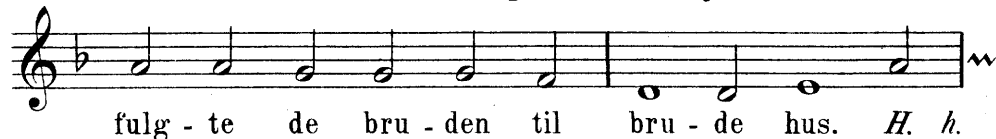
V. 12. Slig er al - le mi - ne vin - de - bro, som

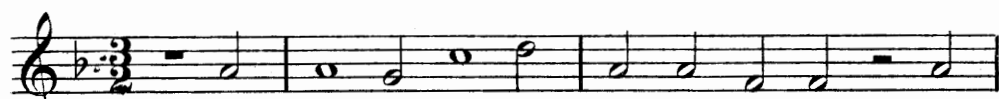

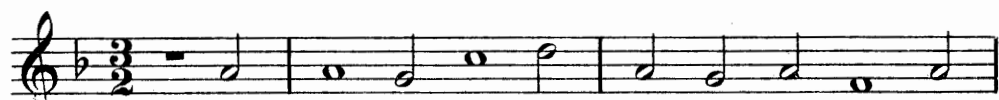

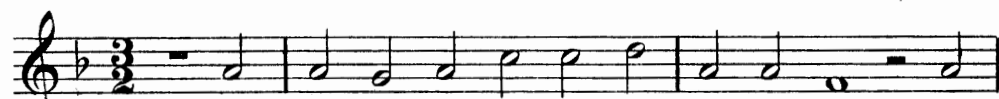

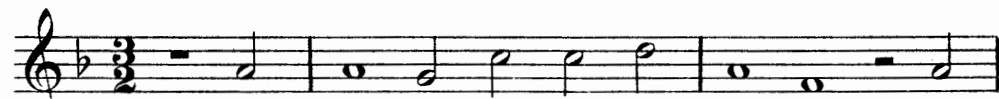
V. 40. „Ret al - drig skal jeg den dag le - ve, jeg
skal to brø - dre min tro bort - gi - ve.“ *H. h.*

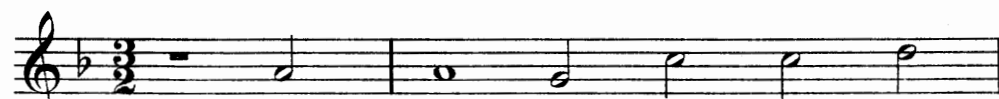
V. 41. Hun stød - te op den høj - e - lofts - dør, de
høj - e rå de stod der for. *H. h.*

V. 42. Stalt In - ge - lil løb til de høj - e rå, de
hvi - de lin hun der - af slog. *H. h.*

V. 43. Hun min - ded li - get så li - ste, så
så - re hen - des hjær - te det ry - ste. *H. h.*

V. 44. Hun min - ded li - get så
o - ver - brat, hen - des hjær - te det søn - der i
styk - ker brast. *Hvad hjæl - per det, vi kvi - der?*

9. Kong Oluf og hans broder.

V. 1. Kong O - luf og hans bro - der, de
 træt - te dem om Nor - ge. *Der*
er sa fuvrt i Thron-d-hjem at hvi - le.

V. 2. Hans bro - der, de træt - te dem om
 Nor - ge. „Hvil - ken af os bedst
 sej - le kan, han skal væ - re
 kon - ge i Nor - ge - land.“ *Der er*

V. 3. Bedst sej - le kan, han skal væ - re
 kon - ge i Nor - ge - land. „Hvor skal jeg kom - me
 før - re! du har Or - men den sna - re.“ *D. e.*

V. 4. Før - re, du har Or - men den
 sna - re. „Tag du Or - men den sna - re,
 jeg ta ger Ok - sen den la - de.“ *D. e.*

V. 5. Den sna - re, jeg ta - ger Ok - sen den
 la - de. Kong O - luf går om kir - ke - gård, som
 gul - det skin - ner hans fav - re hår. *D. e.*

V. 6. Om kir - ke - gård, som gul - det
 skin - ner hans fav - re hår. Brat kom der bud for kong
 O - luf ind: „Nu sej - ler Ha - rald, bro - der din.“ *D. e.*

V. 7. For kong O - luf ind: nu sej - ler Ha - rald,
 bro - der din. „Lad dem sej - le, der sej - le vil,
 mes - sen vil vi ly - de til. *D. e.*

V.8. Der sej - le vil, mes - sen vil vi
 ly - de til. Mes - sen den er Vor - her - res ord;
 sven - de, ta - ger vand, vi går til bord. *D. e.*

V.9. Vor - her - res ord, sven - de, ta - ger vand, vi
 går til bord. Vi går til bord og fan - ger os mad,
 si - den vil vi til stran - den ad. *D. e.*

V.10. Fan - ger os mad, si - den vil vi til
 stran - den ad. De til stran - den ud - bå - re de - res
 an - ker og de - res å - re. *D. e.*

V.11. Ud - bå - re de - res an - ker og de - res
 å - re. Kong O - luf han går på hvi - den strand,
 som den Ok - se han lig - ger for land. *D. e.*

V. 12. På hvi - den strand, som den Ok - se han
 lig - ger for land. Klap - per han Ok - sen på
 hvi - den horn: „Gak du nu, som du gik i korn.“ *D. e.*

V. 13. På hvi - den horn: gak du nu, som du
 gik i korn. Han klap - ped Ok - sen på
 si - de: „Du måt - te be - dre frem - skri - de.“ *D. e.*

V. 14. På si - de: du måt - te be - dre frem -
 skri - de. Han klap - ped Ok - sen på
 læn - de: „Be - dre må du frem - ren - de.“ *D. e.*

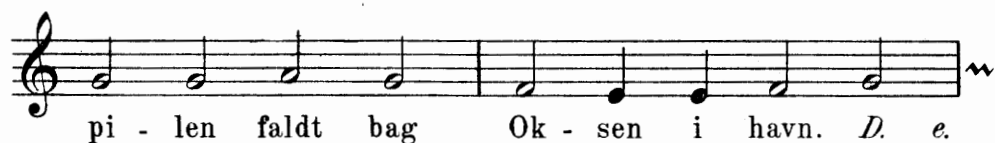
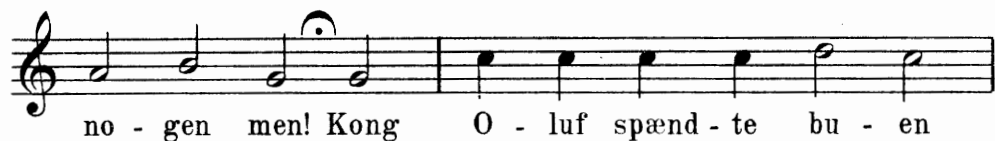
V. 15. På læn - de: be - dre må du frem -
 ren - de. Det da mæl - te den sty - res - mand:
 „Hvor da skal vi sej - le fram?“ *D. e.*

V. 16. Den sty - res - mand: hvor da skal vi
 sej - le fram? „Sejl du o - ver bjærg og
 klip - pe, i - hvor som du kan hit - te.“ *D. e.*

V. 17. Og klip - pe, i - hvor som du kan
 hit - te. Han sej - led o - ver de
 bjær - ge blå, ud da løb de trol - de små. *D. e.*

V. 18. De bjær - ge blå, ud da løb de
 trol - de små. „Kong O - luf med dit rø - de skæg, hvi
 sej - ler du gen - nem vor stu - e - væg?“ *D. e.*

V. 19. Dit rø - de skæg, hvi sej - ler du
 gen - nem vor stu - e væg? „Stat, du trolde, du
 bliv til sten, og gør du ik - ke no - gen men!“ *D. e.*

10. Nilus og Hillelil.

V. 1. Det var bol - de hr. Ni - lus, han
red sig un - der ø, fæ - ste han stalt
Hil - le - lil, hun var så væn en mø. *De*
leg - te en leg, og le - gen var alt ud - af vre - de.

V. 2. Druk - ke de de - res bryl - lup vel
u - di da - ge fem, den sjet - te dag ad
kvæl - de da fulg - te de bru - den hjem. *De*
leg - te en leg, og le - gen var alt ud - af vre - de.

V. 3. De lod sad - le he - ste og
re - de hen - des karm, der de kom på
he - den, der blæ - ser så stærk en storm. *D. l.*

V. 4. „Det blæ ser og det reg-ner, og
 vej-ret det gø-res koldt, si-ger mig, stal-ten
 Hil-le-lil, hvor vil vi slå vort tjalld? *D. l.*

V. 5. Ri-der vi os til He-dings-holm, det
 er så langt af led, ri-der vi os til
 Fre-de-lund, e-ders mor-bro-der er mig vred.“ *D. l.*

V. 6. „Ri-der vi os til Fre-de-lund, og
 lig-ger vi der i nat! er min mor-bro-der
 hjem-me, jeg gør e-der fuld-god sat.“ *D. l.*

V. 7. Det var bol-de hr. Ni-lus, han
 kom der ri-den-de i gård, u-de står hr.
 Pe-der, han var vel svøbt i mår. *D. l.*

V. 8. „Her står I, her - re Pe - der, og
 kæ - re mor - bro - der min: I læ - ner hr. Ni - lus
 hus i nat med al - le si - ne mænd.“ *D. l.*

V. 9. „Gud nå - de dig, stal - ten Hil - le - lil, så
 li - det godt du kan! alt hav - de jeg dig
 ag - tet en hal - ve ri - ge - re mand.“ *D. l.*

V. 10. „Det I hav - de mig ag - tet en
 hal - ve ri - ge - re mand, al - drig gi - ver
 I mig den, jeg un - der så vel som ham.“ *D. l.*

V. 11. „Jeg vil læ - ne ham hus i nat,
 ham og al - le si - ne, så vel ved bol - de hr.
 Ni - lus, at han vej - ed bro - der min.“ *D. l.*

V. 12. Så fulg-te de stal-ten Hil-le-lil i
 høj-e-loft at so-ve; så fulg-te de bol-de hr.
 Ni-lus ud-i den bor-ge-stu-e. *D. l.*

V. 13. Skæn-ked de bol-de hr. Ni-lus bå-de
 mjød og kla-ren vin, ud går her-re
 Pe-der, væb-ner sig og al-le si-ne. *D. l.*

V. 14. Ind kom her-re Pe-der, han
 ka-ste sit sværd på bord: „Min-des du det, hr.
 Ni-lus, at du vej-ed min bror.“ *D. l.*

V. 15. „Det ved jeg så gør-lig, som
 det var sket i-går jeg vil e-der for
 bro-der stå, den tid jeg le-ve må.“ *D. l.*

V. 16. „Du skal dig i fre - den fa - re med
al - le di - ne mænd for u - den di - ne
søster-søn-ner to, de skal her bli - ve i - gen.“ *D. l.*

V. 17. Op da stod de hel - te to, de
gjor-ded dem med de-res sværd: Min her-re, I gi-ver os
or - lov, selv vil vi rå - de vor færd!“ *D. l.*

V. 18. Alt da stod hr. Ni - lus, og
så han der - på, til hans sø - ster -
søn-ner to de dø - de på jor - den lå. *D. l.*

V. 19. „Det lo - ved jeg på den hel - li - ge grav, som Vor -
her-re tål - te død: jeg skuld' al - drig mit sværd om
søn-dag dra-ge, for u - den mig trængte stor nød.“ *D. l.*

V. 20. Op stod her - re Ni - lus, og
 han sit sværd ud - drog, det vil jeg for
 san - den si - ge, så man - de - lig han hug. *D. l.*

V. 21. Det var her - re Ni - lus, og
 han hug alt så fast, så læn - ge til hans
 go - de sværd det søn - der i hjal - tet brast. *D. l.*

V. 22. Han vær - ged sig med de hyn - der og
 med de bol - stre blå, u - den for den
 stu - e - dør der fik han sit ba - ne - sår. *D. l.*

V. 23. Det mæl - te her - re Ni - lus
 bå de med sor - rig og kvi - de: „I kom - mer nu, stal - ten
 Hil - le - lil, det er nu tid at ri - de.“ *D. l.*

V. 24. Det var her - re Ni - lus,
 sat - te sig til sin hest, så red han til
 He-dings - holm, som han kun - de bedst. *D. l.*

V. 25. Det var her - re Ni - lus, han
 kom der ri - den - de i gård, u - de stod hans kær
 sø - ster, hun var vel svøbt i mår. *D. l.*

V. 26. „Vel - kom - men min kær bro - der, og hvi
 ri - der du så e - ne? hvor er mi - ne
 søn - ner to, som dig skul - de føl - ge og tjæ - ne?“ *D. l.*

V. 27. „Jeg red mig til Fre - de - lund alt
 med stalt Hil - le - lils råd, der blev di - ne
 søn - ner to, selv fik jeg ba - ne - sår. *D. l.*

V. 28. Hør du, min kær sø - ster, og
lad du re - de min seng, og vær stalt Hil - le - lil i
mo - ders sted, hun er en fru - e så væn. *D. l.*

V. 29. „Hvor da skul - de jeg bli - ve stal - ten
Hil - le - lil - le god! for hen - de mi - ste jeg min'
søn - ner to, og min bro - der i sit e - get blod. *D. l.*

V. 30. Det var ynke i høj - e - loft og
hal - ve me - re harm: det var bol - de hr.
Ni - lus, han dø - de i sin sø - sters arm. *D. l.*

V. 31. Død blev her - re Ni - lus, det
var stor angst og kvi - de, stalt Hil - le - lil lag - de sig
i hans arm, hun dø - de alt hos hans si - de. *De*
leg - te en leg og le - gen var alt ud - af vre - de.

11. Jomfruen på tinge.

V. 1. Li - den var stalt In - ge I
grøn - nen skov, så e - ne ri - der hun til
tinge. Til jom - fru - ens bur at ri - de,

V. 2. Kon - gen ta - ler til rid - de - re si - ne: I
grøn - nen skov, „Jeg ser en jom - fru til
tinget ri - de. Til jom - fru - ens bur at ri - de.

V. 3. Det da sva - red den li - den små - dreng: I
grøn - nen skov, „Hun er u - de ri - den - de at
sku - e e - ders - mænd. Til jom - fru - ens bur at ri - de.

V. 4. Men en - ten er hen - des kjor - tel for sid, I
grøn - nen skov, hel - ler hendes kå - be den er for vid.“ T. j.

V. 5. Alt da holdt den jom - fru så mod, *I*
 grøn - nen skov, hun lyd - de på den små-drengs ord. *T. j.*

V. 6. „Hav - de jeg ik - ke haft på kæ - re, *I*
 grøn-nen skov, da måt-te jeg hel - ler hjem-me væ-ret. *T. j.*

V. 7. Og hav-de jeg ik - ke mit æ - ren-de vidst, *I*
 grøn-nen skov, da skul-de jeg vel ha-ve hjem me sidt. *T. j.*

V. 8. Hør I, dan-ner-kon-gen, vil I mig hø - re: *I*
 grøn-nen skov, jeg har en sag for e - der at fø-re. *T. j.*

V. 9. Jeg var mig et barn så små, *I*
 grøn-nen skov, så tid - lig faldt mig mo-der frå. *T. j.*

V. 10. Min fa - der sat - te mig
 li - den på sit knæ, *I* grøn - nen skov, han
 skif - te med mig bå - de guld og fæ. *T. j.*

V. 11. Han le - ved ik - ke med mig
 år u - den to, I grøn - nen skov, så
 råd - te jeg e - ne for al den bo. T. j.

V. 12. I - gen så le - ver mi - ne mor - brø - dre tre, I
 grøn - nen skov, alt mit gods for - ø - der de. T. j.

V. 13. De skær min a - ger, de slår min eng, I
 grøn - nen skov, de lok - ker fra mig bå - de pi - ger og dreng. T. j.

V. 14. De ta - ger fra mig bå - de ok - se og ko, I
 grøn - nen skov, de lok - ker mi - ne sven - de fra mit bord. T. j.

V. 15. Men før - end det skul - de så
 læn - ger bli - ve, I grøn - nen skov, da
 vil jeg e - der mit fæ - der - ne gi - ve. T. j.

V. 16. „I ha - ver tak, skøn jom - fru, for
e - ders ga - ve! I grøn - nen skov,
hvil-ken af min' rid - de - re da vil I ha - ve?“ *T. j.*

V. 17. „Hav - de jeg kår, og måt - te jeg ta - ge, I
grøn-nen skov, hr. O - ve Sti - søn så vil - de jeg ha - ve.“ *T. j.*

V. 18. „Stat op, hr. O - ve, og svar for dig! I
grøn-nen skov, her er en Jom fru, vil ha - ve dig.“ *T. j.*

V. 19. Op stod hr. O - ve og sva - red for sig: I
grøn-nen skov, „Skøn jom - fru, I får in - tet af mig. *T. j.*

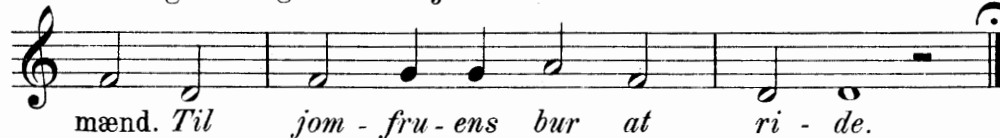
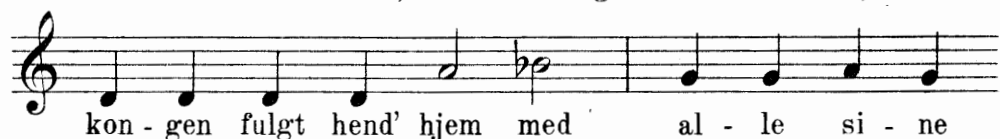
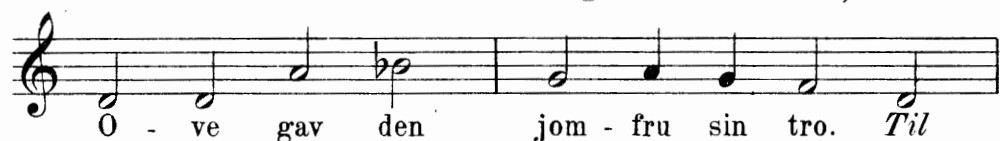
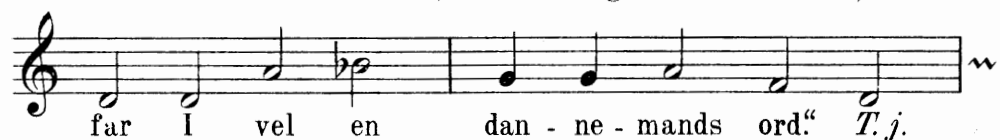
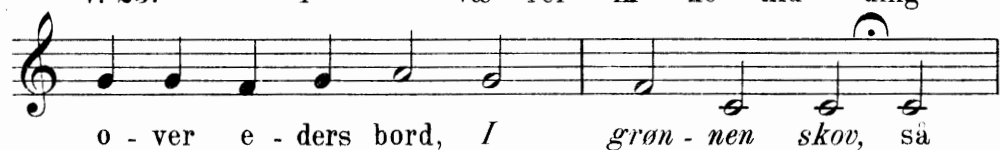
V. 20. Langt be - dre kan jeg mi - ne
ær - mer snø - re, I grøn - nen skov,
end jeg kan den bo - mand væ - re. *T. j.*

V. 21. Langt be - dre kan jeg med
 høg og hund, *I* grøn - nen skov,
 end jeg kan dri - ve den plov i grøn - ne lund. *T. j.*

V. 22. „Da sid - der i karm og
 a - ger med mig, *I* grøn - nen skov, så
 god en bon - de - sæd da læ - rer jeg dig. *T. j.*

V. 23. Ta - ger plov i hånd, la - der
 plø - je vel dybt! *I* grøn - nen skov, ta - ger
 korn i hånd, sår må - de - lig tykt! *T. j.*

V. 24. Og la - der så har - ven
 ef - ter gå, *I* grøn - nen skov, så
 må I vel jom - fru - ens fæ - der - ne nå. *T. j.*

12. Ebbe Skammelsøn.

V. 1. Skam-mel han bor sig nør i Ty, han
 er bå-de rig og kåd, så væ-ne ha-ver han
 søn-ner fem, de to bar sig il-de ad. *For-*
 di træ-der Eb-be Skammel-søn sa man-gen sti vild.

V. 2. Eb-be han tjæ-ner i kon-gens gård
 bå-de for guld og æ-re, hjem-me sid-der Pe-der hans
 bro-der, han lok-ker hans hjærtens-kæ-re. *For-di*

V. 3. „Hil sid-der I, jom-fru Lu-se-lil-le, og
 syr hr. Eb-be klæ-der! Eb-be han tjæ-ner i
 kon-gens gård, han spot-ter e-der og hæ-der.“ *For-di*

V. 4. „Så grant da ken-der jeg Eb - be, og
 Eb - be ken-der grant sig: han spot-ter in - gen stalt
 jom - fru, hal - ve min - dre spot-ter han mig.“ *F. t.*

V. 5. „Hør I, jom - fru Lu - se - lil - le, vil I
 væ - re min fæ - ste - mø? det vil jeg for
 san - den si - ge: Eb - be min bro - der er død.“ *F. t.*

V. 6. Druk - ke de det fæ - stens - øl
 end den sam - me nat, bryl - lup - pet end før
 må - neds - dag, de rad - te det i - så brat. *F. t.*

V. 7. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
 våg - ned om mid - je - nat, tal - te han for sin
 næ - ste svend af sin drøm så brat. *F. t.*

V. 8 „Mig tyk - tes, at min sten - stu - e, stod
 al i ly - sen lu - e, der brænd-te in - de
 Pe - der min bro - der og så min skøn-ne jom - fru - e.“ *F. t.*

V. 9 „Det I tyk - te, jer sten - stu - e stod
 al i bræn-den - de glød, det er: Pe - der jer
 bro - der hol - der bryl-lup med jer fæ - ste - mø.“ *F. t.*

V. 10. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
 bandt sig sværd ved si - de; så bad han sig
 or - lov hjem til sin fa - der at ri - de. *F. t.*

V. 11. Det var Eb - be Skam - mel - søn, han
 kom så vel i lag, han kom til sin
 fa - ders gård den før - ste bryl-lups - dag. *F. t.*

V. 12. Ud kom Eb - bes sø - stre to med
 guld-kar på hvi-den hånd: „Vel - kom-men Eb-be vor
 bro-der, hjem til vort e - get land.“ *F. t.*

V. 13. „Hør I det mi - ne sø - stre to,
 hvad jeg spør e - der ad: hve-den er det-te
 møg-le folk, her er sam-let i - dag?“ *F. t.*

V. 14. Sva - red hans yng - ste sø - ster
 ud - af så me - gen nød: „Det er Pe - der, din
 bro-der, hol - der bryl-lup med din fæ - ste - mø.“ *F. t.*

V. 15. Sin e - ne sø - ster gav han
 guld-bras på bryst, den an - den guld - ring på
 hånd: „Dem hav-de jeg ag - tet min fæ - ste-mø,
 før - te dem af frem - med land.“ *F. t.*

V. 16. Den e - ne sø - ster bad ham hjem-me væ - re, den
 an-den bad ham he - den ri - de: „Tø - ver du her i
 den-ne nat, det bli-ver os al - le til kvi-de.“ *F. t.*

V. 17. Eb - be han vend-te sin gan-ger om-kring, han
 vil-de af går-den ri - de, hans mo - der fik i
 tøj - len og holdt, hun bad ham hjem-me bi - de. *F. t.*

V. 18. Hans mo - der fik ham hyn-de og stol, at
 sid-de på de ø - ver-ste bæn-ke, hans fa - der fik ham
 kan-de i hånd, bad han skulde gå at skænke. *F. t.*

V. 19. Skæn - ked han den bru - ne mjød og
 så den kla - re vin, hver sin-de han til
 bru-den så, da randt ham tår på kind. *F. t.*

V. 20. Sil - de om den af - ten,
 ri - men han faldt på, det var da den
 un - ge brud, hun skul - de til sen - ge gå. *F. t.*

V. 21. Fulg - te de den un - ge brud
 alt til det bru - de - hus, for går Eb - be
 Skammel - søn, han bær for hen - de blus. *F. t.*

V. 22. Led - te han den un - ge brud alt ad den
 høj - e - lofts - bro: „Min - des I, jom - fru
 Lu - se - lil - le, I gav mig e - ders tro?“ *F. t.*

V. 23. „Al den tro, jeg e - der gav, den
 ha - ver hr. Pe - der, e - ders bro - der;
 al - le de da - ge jeg le - ve må, jeg
 vil e - der væ - re for mo - der.“ *F. t.*

V. 24. „Jeg lo - ved jer ik - ke til min mo - der, jeg
lo - ved jer til min viv! der - for skal Pe - der
Skammel - søn la - de sit un - ge liv. *F. t.*

V. 25. Hør I, jom - fru Lu - se - lil - le, I
røm - mer med mig af lan - del!
jeg vil slå Pe - der min bro - der i - hjel og
tå - le for e - der den vån - de.“ *F. t.*

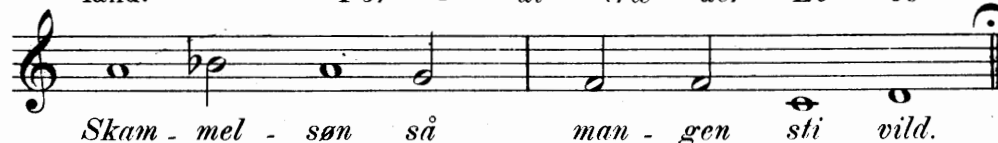
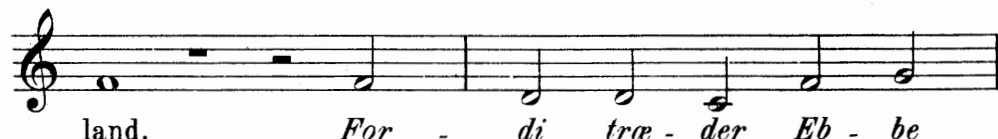
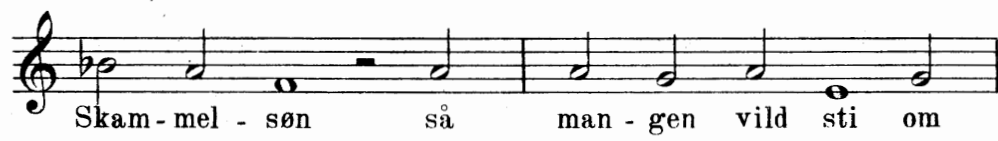
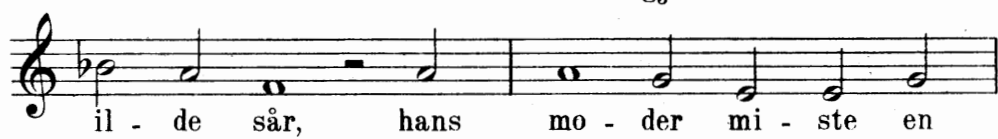
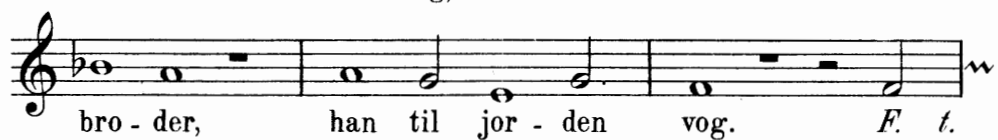
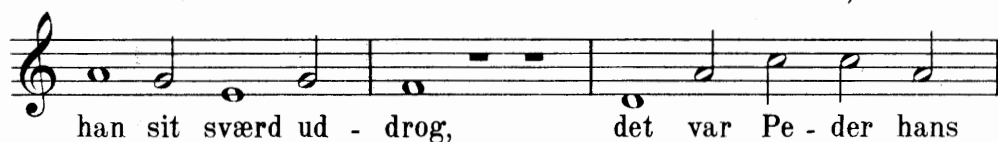
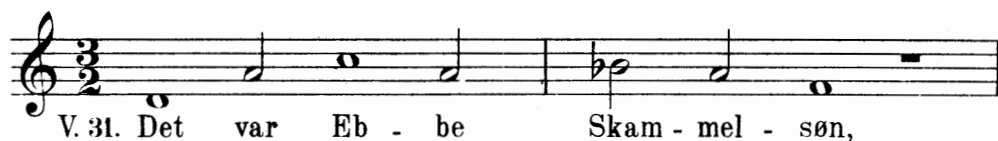
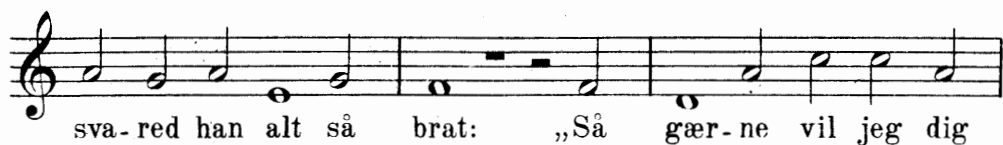
V. 26. „Slår I Pe - der e - ders bro - der i - hjel,
si - den skal I mig mi - ste!
så må I sør - ge jer selv til dø - de som
vil - den fugl på kvi - ste.“ *F. t.*

V. 27. Det var Eb - be Skam - mel - søn,
han sit sværd ud - drog, det var jom - fru
Lu - se - lil - le, han til jor - den vog. *F. t.*

V. 28. Så tog han det blo - di - ge sværd alt
un - der sit skar - la - gen - skind,
så gik han i sten - stu - en for
Pe - der sin bro - der ind. *F. t.*

V. 29. „Hør du, Pe - der Skam - mel - søn, du
tø - ver alt - for læn - ge, bru - den læn - ges
fast ef - ter dig ud - i sin bru - de - seng.“ *F. t.*

V. 30. Mæld - te det Pe - der hans bro - der,

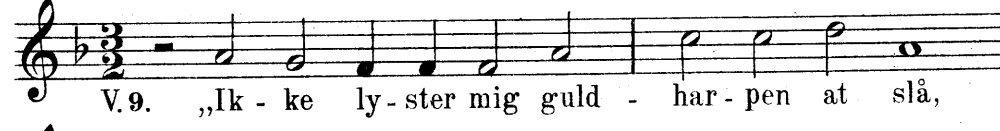
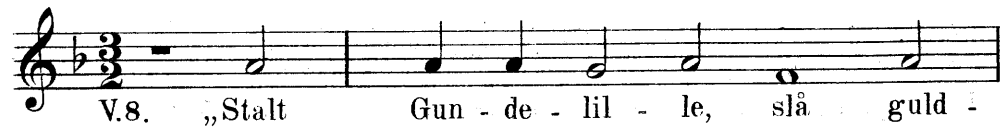
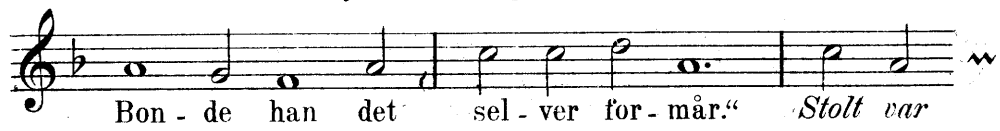
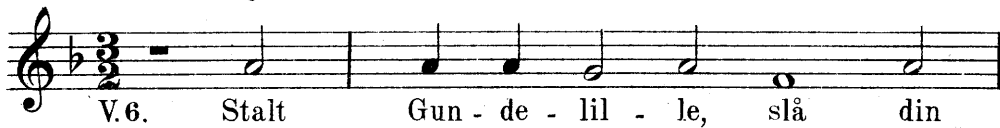
13. Fru Gundelils harpeslæt.

V.1. Hr. Bon - de han skul - de til
lands-ting fa - re, og kon-gen be-der sad - le sin
gan - ger grå. *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*
Bon - des viv, de vandt hen-de ik - ke end.

V.2. Kon-gen han kom der ri - den-de i gård, u - de
stander hun stalten Gunde - lil, var svøbt i mår. *Stolt*

V.3. „Vær I vel - kom - men, dan - kon - ning,
u - di min gård! bå - de mjød og vin skal
væ - re u - spart“ *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

V.4. „Jeg pas - ser ik - ke på din mjød el - ler vin, stalt
Gun-de-lil - le, bliv du al - ler - kæ - re - ste min! *Stolt*

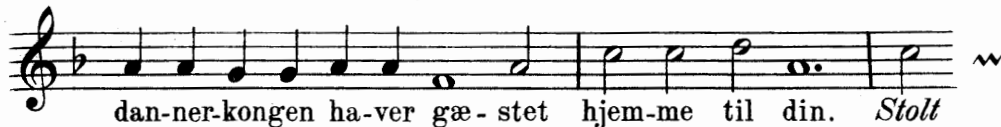
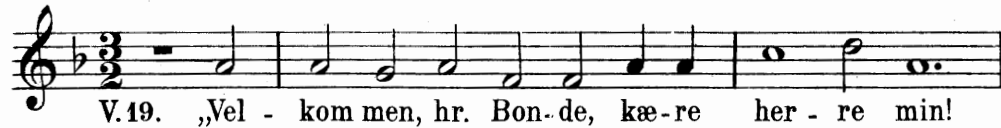
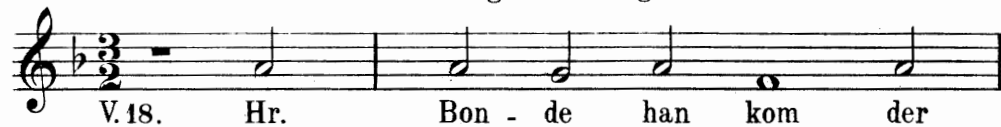
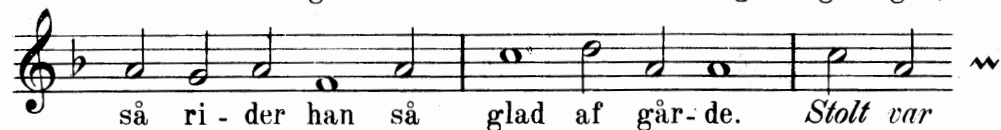
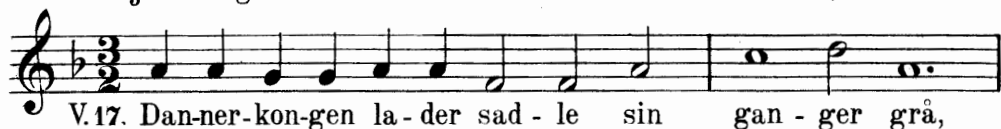
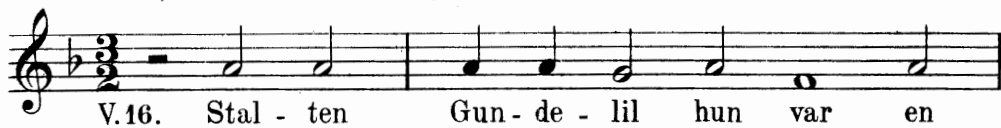
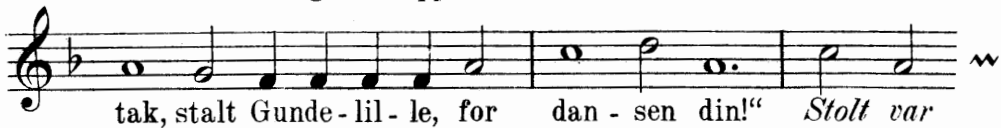
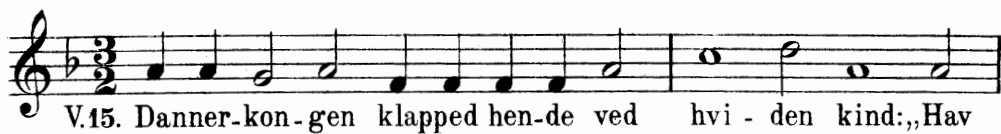
V.10. „Stal - ten Gun - de - lil - le, slå på
 har - pen for mig! bå - de Sæl - land og Skå - ne
 gi - ver jeg dig.“ *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

V.11. Stal - ten Gun - de - lil - le lod sin
 har - pe klin - ge, og kon - gens gan - ger tog
 på at sprin - ge. *Stolt var hun Gun-de-lil, hr.*

V.12. Der sprang vel fi - re, der sprang vel fem, der
 sprang vel tred - ve kon - gens hovmænd. *Stolt var hun*

V.13. Hun slog guld-har-pen un-der skar-la-gen-skind,
 dan-ner-kon-gen mon-ne selv i dan-sen sprin-ge. *Stolt*

V.14. Og hun leg - te alt så så - re, de
 dan - sed al - le ud - i går - de. *Stolt var hun*

V. 20. Ri - be og Ring - sted de er din',
 Sæl - land og Skå - ne de er min'. *Stolt var*

V. 21. „Er Ri - be og Ring - sted
 vor - den min', da har dan - ner - kon - ning spildt
 æ - ren din.“ *Stolt var hun Gun - de - lil, hr.*

V. 22. „Jeg tak - ker Her - re Gud med et
 frit mod, det vandt jeg med min har - pe god.
Stolt var hun Gun - de - lil, hr. Bon - des viv, de

V. 23. Al - drig fan - ger du mer ef - ter
 fræn - der di - ne, end jeg vandt med guld -
 har - pen min.“ *Stolt var hun Gun - de - lil, hr.*
Bon - des viv, de vandt hen - de ik - ke end.

14. Hr. Luno og havfruen.

V.1. Hr Lu - no han la - der byg - ge et skib, der
 kom ret al - drig på van - det slig. Så
 hen - ter de de - res guld op - på Grøn - land.

V.2. La - der byg - ge et skib, der
 kom ret al - drig på van - det slig.
 Det var for - gyldt mel - lem bæg - ge stavn,
 der står skre - vet jom - fru Ma - ris navn. Så

V.3. Mel - lem bæg - ge stavn, der står skre - vet jom - fru
 Ma - ris navn. Det var for - gyldt mel - lem
 bæg - ge bord, Je - su navn stod skre - vet der -
 o - ver. Så hen - ter de de - res

V. 4. Mel-lem bæg-ge bord, Je - su navn stod
 skre-vet der - o - ver. Sej - let var af
 sil - ke små, hver - an-den dug gul, hver - an-den blå. *Så*

V. 5. Af sil - ke små, hver - an-den dug gul, hver -
 an - den blå. Rå - en var af det hvi - de sølv, og
 mær-set var af det rø - de guld. *Så hen - ter de*

V. 6. Af det hvi - de sølv, og mær-set var af det
 rø - de guld. De til stranden ud - bå - re hr.
 Lu - nos an - ker og å - re. *Så hen - ter de*

V. 7. Ud - bå - re hr. Lu - nos an - ker og
 å - re. Hr. Lu - no han sej-ler i ha - vet fram, der
 mø-der ham en hav-fru, hun var gram. *Så hen - ter*

V. 8. I ha - vet fram, der mø - der ham en hav - fru,
hun var gram. „Hør du, hr. Lu - no, du vend dig hjem,
hel - ler jeg skal skænde dit skib i sten.“ Så hen - ter

V. 9. Du vend dig hjem, hel - ler jeg skal skænde dit
skib i sten. „Ret al - drig skal du den dag le - ve,
jeg skal mig for en hav - fru gi - ve. Så hen - ter

V. 10. Den dag le - ve, jeg skal mig for en hav - fru gi - ve. Den
før - ste bøl - ge, den hav - fru ka - ste på,
søn - der da gin - ge bå - de sejl og rå. Så hen - ter

V. 11. Den hav - fru ka - ste på, søn - der da gin - ge bå - de
sejl og rå. Den an - den bøl - ge den hav - fru skød,
sil - ke - sejl i ha - vet flød. Så hen - ter de

V.12. Den hav-fru skød, sil-ke-sejl i
ha - vet flød. Det da mæld - te den
sty - res - mand: „Er her nu in - gen, der
ru - ner kan.“ Så hen - ter de de - res

V.13. Den sty-res-mand: er her nu in - gen, der
ru - ner kan. Det sva - red hr. Lu - no, den
vel - byr - dig mand: „De ru - ner jeg selv vel
skri - ve kan.“ Så hen - ter de de - res

V.14. Den vel-byr-dig mand: de ru - ner jeg selv vel
skri - ve kan. Han skrev de ru - ner på
lin - de - kvist, han bandt den hav - fru
med stor list. Så hen - ter de de - res

V.15. På lin - de - kvist, han bandt den hav - fru
 med stor list. Han skrev de ru - ner på
 lin - de - gren, han bandt den hav - fru
 til en sten. Så hen - ter de de - res

V.16. På lin - de - gren, han bandt den hav - fru
 til en sten: „Hr. Lu - no, hr. Lu - no, og
 løs du nu mig! syv tøn - der sølv så
 gi - ver jeg dig. Så hen - ter de de - res

V.17. Løs du nu mig, syv tøn - der sølv så
 gi - ver jeg dig. Syv tøn - der sølv, den
 ot - tend' af guld, min æ - de - lig her - re, vær
 nå - de - fuld! Så hen - ter de de - res

V.18. Den ot - tend' af guld, min
 æ - de - lig her - re, vær nå - de - fuld!
 „Sid du nu her, du svæl - tes på kvæg, ret
 al - drig lø - ser jeg det bånd af dig. Så

V.19. Du svæl - tes på kvæg, ret
 al - drig lø - ser jeg det bånd af dig. Du
 si - ge for al - le, hvem her kom-mer fram: dig
 bandt hr. Lu - no med hvi - den hånd.“ Så

V.20. Hvem her kommer fram: dig bandt hr. Lu - no med
 hvi - den hånd. Hr. Lu - no sej - ler til Grønland hjem, den
 hav - fru sid - der bun - den ved den sten. Så
 hen - ter de de - res guld op - på Grøn - land.

Om udførelsen af viserne.

De, der giver sig af med folkeviserne, nøjes for det meste med at *læse* dem, som man læser sangene i „Nordens guder“ og andre lignende digte. *Men viserne blev digtede for at synges.*

Af og til synger man dem ganske vist, men som om de var nutids-sange, d.v.s. ¹⁾ med en fast melodi, der gentages ens ved alle vers, ²⁾ med afgjort musik-foredrag som ved nyere romancer, ³⁾ for det meste udsatte med moderne klaverledsagelse eller på anden lignende måde. Ved alt dette tynges viserne sådan, at man ikke kan udholde at høre mere end højst 6-7 vers. Men her ved gør man endnu større synd mod dem end ved kun at læse dem, *ti de er først og fremmest digtede for fortællingens skyld.*

Tilmed synger man dem i de forvanskede melodi-former, de har fået i løbet af de sidste 2-300 år, og de kommer derved og ved udsættelserne til at stå i et aldeles falsk musikalsk lys.

Vil man lære viserne at kende, som de er mente, må man først se at få øje for de oprindelige *grundlinier*, der går gennem melodierne, rense dem for påhængt stads, og så lægge dem over på *alle* versene med de *ændringer*, som de skiftende ord kræver det, og efter lovene for den gamle tids musik. Synger man dem så i „stilen“, d.v.s. med ordene som formål og med tonerne som tjænere for ordene — sådan som det er i al middelalderlig sang, både kirkelig og folkelig, — vil man med undren se, at viserne kommer til at stå i et helt nyt lys, ja, jeg tør sige: får et nyt liv, opstår som af døde.

Idet jeg nu her har foretaget en sådan renselse af nogle melodier, — et arbejde, der svarer til, hvad man allerede længe har været inde på for ordenes vedkommende, — giver jeg mig ikke ud for at have fundet den *bogstavelig* rigtige syngemåde fra middelalderen, men jeg er vis på, at den her foreliggende syngemåde står *anden* i den oprindelige adskilligt nærmere, end den gængse gør, — så nær, som vi overhovedet i vor tid kan komme.

Jeg skal ikke her i det enkelte gøre rede for min fremgangsmåde. Jeg har tidligere — i fortalen til „10 gamle danske folkeviser“ og i 2det Bind af „Dania“ — udtalt mig om denne sag. Hvad der ellers kunde være at sige, håber jeg at få sagt en anden gang. —

Viserne synges af en enkelt *forsanger*. I de første vers synges omkvædet også af ham, men efterhånden som tilhørerne lærer det, overtages det af dem, og forsangeren holder så hvil, mens det synges. „Kong Oluf“ og „Hr. Luno“ synges af to sangere: den ene synger for, og den anden synger gentagelserne.

Da fortællingen er hovedsagen, må forsangeren ikke brede stemmen, sådan

som man har lov til i musikken fra de sidste 2-300 år, — i arier, romancer og deslige. Han skal snarere synge som i recitativet, eller som i den kirkelige messesang, altså med en *fri fremsigen* af ordenen. Mest lighed i syngemåde har viserne med den middelalderlige kirkesang (særlig med salmeintonationerne), som den jo i alle henseender (tonearter, melodidannelse o.s. v.) ligger nærmest. Dog skiller de sig fra hinanden derved, at der i viserne gennem den tilsyneladende frie syngemåde går en fast takt, — *dansen* blev jo „trådt“ til viserne.

Man tager viserne i den tonehøjde, hvori forsangeren bedst kan sige ordenen. Da det jo kan ske, at tonen kan synke i løbet af de mange vers, kan man som *nødhjælp* spille nogle få akkorder til støtte — *men kun til omkvædene*. Den fortællende del må på ingen som helst måde tynges ved akkorder. Jeg har i et tillæg sat nogle sådanne akkord-ledsagelser, der selvfølgelig af den spillende må kunne sættes op eller ned, eftersom det trænges. Om man vil, kan bassen spilles i oktaver.

Man tager viserne så *hurtigt*, som en naturlig fremsigelse kræver, dog med tilbørligt hensyn til indholdet: „Åge og Else“ tages naturligvis langsommere end „stalt Vesselil“. Hvor mange ord hobes tæt sammen, — hvor der altså kommer mange sorte noder, — breder man sig lidt på de enkelte stavelser, for at give ordenen deres vægt. Jeg har, som det er almindeligt i ældre musik, ladet den halve node være hovednoden; derved undgår man en gnidret skrivemåde med mange små sorte noder. Man tager så den halve node mindst dobbelt så hurtigt som i nyere musik, hvor fjerdedelen i reglen er hovednoden; — i tredelt takt endda hurtigere.

Meningen med fermaterne er ikke, at man skal brede sig på de pågældende toner, men kun at man skal gøre et lille ophold, mens man trækker vejret, en „talepavse“

To af sangene, „Ulver“ og „Åge“ har den såkaldte „skiftende rytme“, hvor takt og ordrytme ikke altid følges ad. De hele taktstreger giver her inddelingen efter verslinjer. Når man synger noderne, som de står, og lægger vægten på ordenen, som man skal, vil denne rytme ingen vanskelighed volde. Enhver dansk ved jo, at selv om det efter vor tids skrivemåde ser ud, som om vægten falder på første ord i „men linden gror“, skal den dog i naturlig tale falde på andet. Ligeså i „de to slynger guld“, o.s. fr. Spor af skiftende rytme findes også flere steder i „Kongemordet“ og andre af viserne.

Da det ikke kan ventes, at folk straks skal kunne være inde i den rette syngemåde, er noderne her lagt over *alle* vers. Når med tiden fejlene er borttryddede, og den rette stil er slået fast, vil man kunne nøjes med noder til enkelte vers.

Th. L.

Indhold.

Nr. 1.	Kongemordeti Finderup..	Side 3.
” 2.	Ulver og Vænelil.	” 7.
” 3.	Jomfruen i hindeham.	” 12.
” 4.	Jomfruen i ormeham.	” 14.
” 5.	Stalt Vesselil.	” 18.
” 6.	Åge og Else.. . . .	” 25.
” 7.	Havfruens spådom.	” 30.
” 8.	Elverskud.	” 33.
” 9.	Kong Oluf og hans broder.. . . .	” 41.
” 10.	Nilus og Hillelil.	” 47.
” 11.	Jomfruen på tinge.	” 55.
” 12.	Ebbe Skammelsøn.. . . .	” 61.
” 13.	Fru Gundelils harpeslæt.	” 70.
” 14.	Hr. Luno og havfruen.	” 75.
	Om udførelsen af viserne.	” 81.
	Indhold.	” 83.
	Akkordledsagelse til viserne.	” 84.

Akkordledsagelse til viserne.

Nr. 1.

First ending: 1. 2.

Nr. 2.

Nr. 3.

Nr. 4.

Nr. 5.

Nr. 6.

First system of music for Nr. 6, measures 1-20. The score is in common time (C) and features a treble and bass staff. The melody in the treble staff includes first and second endings. The piano accompaniment in the bass staff provides harmonic support. Rehearsal marks V. 1-19. and V. 20. are indicated above the staff.

Nr. 7.

Second system of music for Nr. 7. The score is in 6/4 time and features a treble and bass staff. The melody in the treble staff is continuous. The piano accompaniment in the bass staff provides harmonic support.

Nr. 8.

Third system of music for Nr. 8, measures 1-16. The score is in common time (C) and features a treble and bass staff. The melody in the treble staff includes first and second endings. The piano accompaniment in the bass staff provides harmonic support. Rehearsal marks V. 1-15. and V. 16. are indicated above the staff.

Fourth system of music for Nr. 8, measures 17-44. The score is in 6/4 time and features a treble and bass staff. The melody in the treble staff is continuous. The piano accompaniment in the bass staff provides harmonic support. Rehearsal mark V. 17-44. is indicated above the staff.

Nr. 9.

Fifth system of music for Nr. 9. The score is in common time (C) and features a treble and bass staff. The melody in the treble staff is continuous. The piano accompaniment in the bass staff provides harmonic support. The piece concludes with the markings *Fine.* and *D.C.* (Da Capo).

Nr. 10.

Musical score for Nr. 10, measures 1-31. The score is in G major (one sharp) and common time (C). It consists of a single system with three staves: a treble staff and a grand staff (treble and bass). The melody in the treble staff is a continuous eighth-note pattern. The grand staff provides harmonic support with chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat signs. Above the final measure, the text "[V. 1-30.] [V. 31.]" is written.

Nr. 11.

Musical score for Nr. 11, measures 1-31. The score is in B-flat major (two flats) and common time (C). It consists of a single system with three staves: a treble staff and a grand staff (treble and bass). The melody in the treble staff is a continuous eighth-note pattern. The grand staff provides harmonic support with chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

Nr. 12.

Musical score for Nr. 12, measures 1-31. The score is in G major (one sharp) and 6/4 time. It consists of a single system with three staves: a treble staff and a grand staff (treble and bass). The melody in the treble staff is a continuous eighth-note pattern. The grand staff provides harmonic support with chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

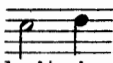
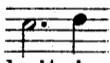
Nr. 13.

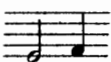
Musical score for Nr. 13, measures 1-31. The score is in B-flat major (two flats) and 6/4 time. It consists of a single system with three staves: a treble staff and a grand staff (treble and bass). The melody in the treble staff is a continuous eighth-note pattern. The grand staff provides harmonic support with chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat signs.

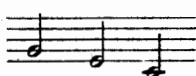
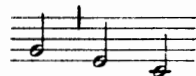
Nr. 14.

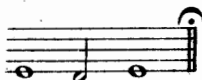
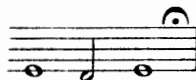
Musical score for Nr. 14, measures 1-31. The score is in G major (one sharp) and common time (C). It consists of a single system with three staves: a treble staff and a grand staff (treble and bass). The melody in the treble staff is a continuous eighth-note pattern. The grand staff provides harmonic support with chords and single notes. The piece concludes with a double bar line and repeat signs. The word "Fine." is written below the treble staff, and "D. C." is written below the bass staff.

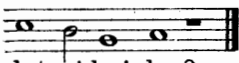
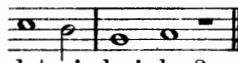
Trykfejl.

Side 13, system 2 fr. n. læs:
højt i højt i

S. 25, syst. 4 fr. o. læs:
tro-lo-vet tro-lo-vet

S. 26, syst. 1 fr. n. læs:
navn næv-ne navn næv-ne

S. 29, syst. 2 fr. n. læs:
sor-rig-fuld sør-ge-fuld

S. 40, syst. 1 fr. n. læs:
det, vi kvi-der? det, vi kvi-der?

S. 62, linie 4 fr. n. r a d t e læs: r å d t e.
